

॥ मडोडनलषतु ॥
.. Maha Upanishad ..

sanskritdocuments.org

August 20, 2017

॥ मढोपनिषत् ॥

यन्मढोपनिषद्वेधं सिदाकाशतया स्थितम् ।

परमाद्वैतसाम्राज्यं तद्रामब्रह्म मे गतिः ॥

ॐ आप्यायन्तु मामाङ्गानि वाक्प्राणश्चक्षुः

श्रोत्रमथो बलमिन्द्रियाणि य ॥ सर्वाणि सर्वं ब्रह्मोपनिषदं

मालं ब्रह्म निराङ्कुर्यां मा मा ब्रह्म निराङ्करोदनिरङ्कराम-

स्त्वनिराकारणं मेस्तु तदात्मनि निरते य उपनिषत्सु धर्मास्ते

मयि सन्तु ते मयि सन्तु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

अथातो मढोपनिषदं व्याख्यास्यमस्तदाङ्कुरेको ङ वै नारायण

आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नापो नाग्नीषोमौ नेमे धावापृथिवी न

नक्षत्राणि न सूर्यो न चन्द्रमाः । स अेकाकी न रमते । तस्य

ध्यानान्तःस्थस्य यज्ञस्तोममुच्यते । तस्मिन्पुरुषाश्चतुर्दश

जायन्ते । अेका कन्या । दशेन्द्रियाणि मन अेकादशं तेजः ।

द्वादशोऽङ्गुलारः । त्रयोदशकः प्राणः । यतुर्दश आत्मा ।

पञ्चदशी बुद्धिः । भूतानि पञ्च तन्मात्राणि । पञ्च मडाभूतानि ।

स अेकः पञ्चविंशतिः पुरुषः । तत्पुरुषं पुरुषो निवेश्य नास्य

प्रधानसंवत्सरा जायन्ते । संवत्सरादधिजायन्ते । अथ पुनरेव

नारायणः सोऽन्यत्कामो मनसाध्यायत । तस्य ध्यानान्तःस्थस्य

ललाटात्त्र्यक्षः शूलपाणिः पुरुषो जायते । बिभ्रच्छ्रियं यशः

सत्यं ब्रह्मचर्यं तपो वैराग्यं मन अैश्वर्यं संप्राणवा व्याहृतय

ऋग्यजुःसामाथर्वाङ्गिरसः सर्वाणि छन्दांसि तान्यङ्गे

समाश्रितानि । तस्मादीशानो मडादेवो मडादेवः । अथ पुनरेव

नारायणः सोऽन्यत्कामो मनसाध्यायत । तस्य ध्यानान्तःस्थस्य

ललाटात्स्वेदोऽपपत् । ता षमाः प्रतता आपः । ततस्तेजो डिरेणमयमण्डलम् ।

तत्र ब्रह्मा यतुर्भुवोऽजायत । सोऽध्यायत् । पूर्वाभिमुषो भूत्वा

भूरिति व्याहृतिर्गायत्रं छन्द ऋग्वेदोऽग्निर्देवता । पश्चिमाभिमुषो

भूत्वा भुवरिति व्याहृतिस्त्रैष्टुभं छन्दो यजुर्वेदो वायुर्देवता ।

उत्तराभिमुषो भूत्वा स्वरिति व्याहृतिर्जाग्रतं छन्दः सामवेदः सूर्यो

देवता । दक्षिणाभिमुष्णो भूत्वा मडरितिव्याहृतिरानुष्टम्
 छन्दोऽथर्ववेदाः सोमो देवता ।
 सलस्रशीर्षं देवं सलस्राक्षं विश्वसम्भुवम् ।
 विश्वतः परमं नित्यं विश्वं नारायणं हरिम् ।
 विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपज्जवति ।
 पतिं विश्वेश्वरं देवं समुद्रे विश्वरूपिणम् ।
 पद्मकोशप्रतीकाशं लम्बत्याकोशसंनिभम् ।
 हृद्यं चाप्यधोमुष्णं सन्तत्यै सीत्तराभीश्च ।
 तस्य मध्ये मडानरिर्विश्वरिर्विश्वतोमुष्णम् ।
 तस्य मध्ये वह्निशिषा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थिता ।
 तस्याः शिषाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थिता ।
 स ब्रह्मा स ईशानः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराडिति मडोपनिषत् ॥

एति प्रथमोध्यायः ॥ १ ॥

शुको नाम मडातेजाः स्वरूपानन्दतत्परः ।
 जातमात्रेण मुनिराङ् यत्सत्यं तदवासवान् ॥ १ ॥
 तेनासौ स्वविवेकेन स्वयमेव मडामनाः ।
 प्रविचार्य शिरं साधु स्वात्मनिश्चयमासवान् ॥ २ ॥
 अनाप्यत्वाद्गम्यत्वान्मनःषष्ठेन्द्रियस्थितेः ।
 चिन्मात्रमेवमात्माणुराकाशादपि सूक्ष्मकः ॥ ३ ॥
 चिदणोः परमस्यान्तः कोटिब्रह्माण्डरेणवः ।
 उत्पत्तिस्थितिमभ्येत्य लीयन्ते शक्तिपर्ययात् ॥ ४ ॥
 आकाशं बाह्यशून्यत्वाद्दनाकाशं तु चित्तवतः ।
 न किञ्चिदनिर्देश्यं वस्तु सत्तेति किञ्चन ॥ ५ ॥
 येतनोऽसौ प्रकाशत्वाद्देहाभावाच्छिवोपमः ।
 स्वात्मनि व्योमनि स्वस्थे जगद्गुम्भेष्वित्रकृत् ॥ ६ ॥
 तद्ब्रह्मात्रमिदं विश्वमिति न स्यात्ततः पृथक् ।
 जगद्गुम्भेदोऽपि तद्ब्रह्मानमिति भेदोऽपि तन्मयः ॥ ७ ॥
 सर्वगः सर्वसम्बन्धो गत्यभावात्त गच्छति ।

नास्त्यसावश्रयाभावात्सद्रूपत्वाद्यथास्ति च ॥ ८ ॥

विज्ञानमानन्दं ब्रह्म रातेर्दातुः परायणम् ।
सर्वसंकल्पसंन्यासश्चेतसा यत्परिग्रहः ॥ ९ ॥

जाग्रतः प्रत्ययाभावं यस्याहुः प्रत्ययं बुधाः ।
यत्संकोचविकासोभ्यां जगत्प्रलयसृष्टयः ॥ १० ॥

निष्ठा वेदान्तवाक्यानामथ वायामगोचरः ।
अहं सञ्चित्परानन्दब्रह्मैवास्मि न येतरः ॥ ११ ॥

स्वयैव सूक्ष्मया बुद्ध्या सर्वं विज्ञातवाञ्छुकः ।
स्वयं प्राप्ते परे वस्तुन्यविश्रान्तमनाः स्थितः ॥ १२ ॥

एतं वस्त्विति विश्वासं नासावात्मन्युपाययौ ।
केवलं विररामास्थ येतो विषयथापलम् ।
भोगेभ्यो भूरिभङ्गेभ्यो धाराभ्य एव यातकः ॥ १३ ॥

येकदा सोऽमलप्रज्ञो मेरावेकान्तसंस्थितः ।
पप्रच्छ पितरं भक्त्या कृष्णद्वैपायनं मुनिम् ॥ १४ ॥

संसारोऽम्बरमिदं कथमभ्युत्थितं मुने ।
कथं च प्रशमं याति किं यत्कस्य कदा वद ॥ १५ ॥

येवं पृष्टेन मुनिना व्यासेनापिलमात्मजे ।
यथावदभिलं प्रोक्तं वक्तव्यं विद्वितात्मना ॥ १६ ॥

अज्ञासिषं पूर्वमेवमलमित्यथ तत्पितुः ।
स शुकः स्वकया बुद्ध्या न वाक्यं बहू मन्वते ॥ १७ ॥

व्यासोऽपि भगवान्बुद्ध्या पुत्राभिप्रायमीदृशम् ।
प्रत्युवाच पुनः पुत्रं नाहं जानामि तत्पतः ॥ १८ ॥

जनको नाम भूपालो विद्यते मिथिलापुरे ।
यथावद्वेत्त्यसौ वेद्यं तस्मात्सर्वमवाप्स्यसि ॥ १९ ॥

पित्रेत्युक्तः शुकः प्रायात्सुमेरोर्वसुधातलम् ।
विदेहिनगरीं प्राप जनकेनाभिपालिताम् ॥ २० ॥

आवेदितोऽसौ याष्टीकैर्जनकाय मलात्मने ।

द्वारि व्याससुतो राजञ्छुकोऽत्र स्थितवानिति ॥ २१ ॥

जिज्ञासार्थं शुक्रस्यासावास्तामेवेत्यवज्ञया ।

उक्त्वा बभूव जनकस्तूष्णीं सप्त दिनान्यथ ॥ २२ ॥

ततः प्रवेशयामास जनकः शुक्रमङ्गणो ।

तत्राहानि स समैव तथैवावसद्गुम्भनाः ॥ २३ ॥

ततः प्रवेशयामास जनकोऽन्तःपुराजिरे ।

राजा न दृश्यते तावदिति सप्तदिनानि तम् ॥ २४ ॥

तत्रोन्मदाभिः कान्ताभिर्भोजनैर्भोगसंययैः ।

जनको लालयामास शुक्रं शशिनिभाननम् ॥ २५ ॥

ते भोगास्तानि भोज्यानि व्यासपुत्रस्य तन्मनः ।

नाजङ्गुर्मन्दपवनो बह्दुपीठमिवाश्लम् ॥ २६ ॥

केवलं सुसमः स्वस्थो मौनी मुदितमानसः ।

सम्पूर्णां एव शीतांशुरतिष्ठदमलः शुक्रः ॥ २७ ॥

परिज्ञातस्वभावं तं शुक्रं स जनको नृपः ।

आनीय मुदितान्मानमवलोक्य ननाम ह ॥ २८ ॥

निःशेषितजगत्कार्यः प्राप्ताभिलमनोरथः ।

किमीप्सितं तवेत्याह कृतस्वागत आह तम् ॥ २९ ॥

संसारोऽम्बरमिदं कथमव्युत्थितं गुरो ।

कथं प्रशममायाति यथावत्कथयाशु मे ॥ ३० ॥

यथावदभिलं प्रोक्तं जनकेन मलात्मना ।

तदेव तत्पुरा प्रोक्तं तस्य पित्रा मलाधिया ॥ ३१ ॥

स्वयमेव मया पूर्वमभिज्ञातं विशेषतः ।

अेतदेव हि पृष्टेन पित्रा मे समुदाहृतम् ॥ ३२ ॥

भवताम्येष अेवार्थः कथितो वाग्विदां वर ।

अेष अेव हि वाक्यार्थः शास्त्रेषु परिदृश्यते ॥ ३३ ॥

मनोविकल्पसंजातं तद्विकल्पपरिक्षयात् ।

क्षीयते दग्धसंसारो निःसार इति निश्चितः ॥ ३४ ॥

तस्मिन्नेतन्महाभाग सत्यं ब्रूहि ममायलम् ।
 त्वत्तो विश्रममाप्नोमि चेतसा भ्रमता जगत् ॥ ३५ ॥
 श्रुणु तावद्विदानीं त्वं कथ्यमानमिदं मया ।
 श्रीशुकं ज्ञानविस्तारं बुद्धिसारान्तरान्तरम् ॥ ३६ ॥
 यद्विज्ञानात्पुमान्सद्यो ज्वन्मुक्तत्वमाप्नुयात् ॥ ३७ ॥
 दृश्यं नास्तीति बोधेन मनसो दृश्यमार्जनम् ।
 सम्यन्नं चेत्तद्दृष्ट्वा परा निर्वाणनिर्वृतिः ॥ ३८ ॥
 अशेषेण परित्यागो वासनायां य उत्तमः ।
 मोक्ष एत्युच्यते सद्भिः स एव विमलकमः ॥ ३९ ॥
 ये शुद्धवासना भूयो न जन्मानर्थभागिनः ।
 ज्ञातज्ञेयास्त उच्यन्ते ज्वन्मुक्ता महाधियः ॥ ४० ॥
 पदार्थभावनादार्द्ध्यं बन्ध एत्यभिधीयते ।
 वासनातानवं ब्रह्मभोक्ष एत्यभिधीयते ॥ ४१ ॥
 तपः प्रभृतिना यस्मै देतुनैव विना पुनः ।
 भोगा एव न रोचन्ते स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४२ ॥
 आपतत्सु यथाकालं सुप्रदुःखेष्वनारतः ।
 न लुप्यति ग्लायति यः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४३ ॥
 उषामर्षभयङ्कोधकामकार्पाण्यदृष्टिभिः ।
 न परामृश्यते योऽन्तः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४४ ॥
 अलंकारमयीं त्यक्त्वा वासनां लीलयैव यः ।
 तिष्ठति ध्येयसंत्यागी स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४५ ॥
 षष्टितानीप्सिते न स्तो यस्यान्तर्वर्तिदृष्टिषु ।
 सुषुप्तिवधश्चरति स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४६ ॥
 अध्यात्मरतिरासीनः पूर्णः पावनमानसः ।
 प्राप्तानुत्तमविश्रान्तिर्न किञ्चिद्विड वाञ्छति ।
 यो ज्वति गतस्नेहः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४७ ॥

संवेद्येन लृटाकाशे मनागपि न लिप्यते ।
 यस्यासावजडा संवित्स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४८ ॥
 रागद्वेषौ सुषुं दृषुं धर्माधर्मौ कृलाकृले ।
 यः करोत्यनपेक्ष्यैव स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४९ ॥
 मौनवान्निरलंभावो निर्मानो मुक्तामत्सरः ।
 यः करोति गतोद्वेगः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५० ॥
 सर्वत्र विगतस्नेहो यः साक्षिवदवस्थितः ।
 निरिच्छो वर्तते कार्ये स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५१ ॥
 येन धर्ममधर्मं य मनोमननमीहितम् ।
 सर्वमन्तः परित्यक्तं स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५२ ॥
 यावती दृश्यकलना सकलेयं विलोक्यते ।
 सा येन सुष्ठु संत्यक्ता स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५३ ॥
 कद्रुभलवणं तिक्तममृष्टं मृष्टमेव य ।
 सममेव यो भुङ्क्ते स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५४ ॥
 जराभरणमापय्य राज्यं दारिद्र्यमेव य ।
 रभ्यमित्येव यो भुङ्क्ते स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५५ ॥
 धर्माधर्मौ सुषुं दृषुं तथा मरणजन्मनी ।
 धिया येन सुसंत्यक्तं स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५६ ॥
 उद्वेगान्तरहितः समया स्वस्थया धिया ।
 न शोचते न योद्वेति स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५७ ॥
 सर्वेच्छाः सकलाः शङ्काः सर्वेहाः सर्वनिश्चयाः ।
 धिया येन परित्यक्ताः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५८ ॥
 जन्मस्थितिविनाशेषु सोदयास्तमयेषु य ।
 सममेव मनो यस्य स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५९ ॥
 न किञ्चन द्वेष्टि तथा न किञ्चिदपि काङ्क्षति ।
 भुङ्क्ते यः प्रकृतान्भोगान्स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ६० ॥
 शान्तसंसारकलनः कलावानपि निष्कलः ।

यः सच्चित्तोऽपि निश्चितः स ज्ञानमुक्त उच्यते ॥ ६१ ॥

यः समस्तार्थजालेषु व्यवहार्यपि निःस्पृहः ।
परार्थेष्विव पूर्णात्मा स ज्ञानमुक्त उच्यते ॥ ६२ ॥

ज्ञानमुक्तपदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते ।
विशत्येहमुक्तात्वं पवनोऽस्पन्दतामिव ॥ ६३ ॥

विदेहमुक्तो नोदिति नास्तमेति न शाम्यति ।
न सन्नासन्न दूरस्थो न यादं न य नेतरः ॥ ६४ ॥

ततः स्तिमितगंभीरं न तेजो न तमस्ततम् ।
अनाप्यमनभिव्यक्तं सत्किञ्चिदवशिष्यते ॥ ६५ ॥

न शून्यं नापि याकारो न दृश्यं नापि दर्शनम् ।
न य भूतपदार्थौघसदनन्ततया स्थितम् ॥ ६६ ॥

किमप्यव्यापदेशात्मा पूर्णात्पूर्णातराकृतिः ।
न सन्नासन्न सदसन्न भावो भावनं न य ॥ ६७ ॥

शिन्मात्रं चैत्यरहितमनन्तमजरं शिवम् ।
अनादिमध्यपर्यन्तं यदनादि निरामयम् ॥ ६८ ॥

द्रष्टृदर्शनदृश्यानां मध्ये यदर्शनं स्मृतम् ।
नातः परतरं किञ्चिन्निश्चयोऽस्त्यपरो मुने ॥ ६९ ॥

स्वयमेव त्वया ज्ञातं गुरुतश्च पुनः श्रुतम् ।
स्वसंकल्पवशाद्बद्धो निःसंकल्पाद्विमुच्यते ॥ ७० ॥

तेन स्वयं त्वया ज्ञातं ज्ञेयं यस्य मलात्मनः ।
भोगेभ्यो ज्यरतिर्जाता दृश्याद्वा सकलादिह ॥ ७१ ॥

प्राप्तं प्राप्तव्यमभिलं भवता पूर्णयितसा ।
स्वरूपे तपसि ब्रह्मन्मुक्तस्त्वं भ्रान्तिमुत्सृज ॥ ७२ ॥

अतिबाह्यं तथा बाह्यमन्तराभ्यन्तरं धियः ।
शुक पश्यन्न पश्येस्त्वं साक्षी सम्पूङ्गिवलः ॥ ७३ ॥

विशश्राम शुकस्तूष्णीं स्वस्थे परमवस्तुनि ।
वीतशोकभयायासो निरीहश्छिन्नसंशयः ॥ ७४ ॥

उन्मत्त एव संत्यज्य याम्यकाण्डे शरीरकम् ॥ ८ ॥

विषयाशी विषासङ्गपरिजर्जरयेतसाम् ।

अप्रौढात्मविवेकानामायुरायासकारणम् ॥ १० ॥

युज्यते वेष्टनं वायोराकाशस्थं यं भाण्डनम् ।

अन्यनं यं तरङ्गाणामास्था नायुषि युज्यते ॥ ११ ॥

प्राप्यं सम्प्राप्यते येन भूयो येन न शोष्यते ।

पराया निर्वृतेः स्थानं यत्तज्जुवितमुच्यते ॥ १२ ॥

तरवोऽपि ङि जुवन्ति जुवन्ति मृगपक्षिणः ।

स जुवति मनो यस्य मननेनोपजुवति ॥ १३ ॥

जातास्त एव जगति जन्तवः साधुजुविताः ।

ये पुनर्नेह जायन्ते शेषा जरुहगर्दभाः ॥ १४ ॥

भारो विवेकिनः शास्त्रं भारो ज्ञानं यं रागिणः ।

अशान्तस्य मनो भारो भारोऽनात्मविदो वपुः ॥ १५ ॥

अलंकारवशादापदलंकारादुराधयः ।

अलंकारवशादीडा नालंकारात्परो रिपुः ॥ १६ ॥

अलंकारवशाद्यधेन्मया भुक्तं यरायरम् ।

तत्तत्सर्वमवस्त्वेव वस्त्वलंकाररिक्तता ॥ १७ ॥

एतश्चेतश्च सुव्यग्रं व्यर्थमेवाभिधावति ।

मनो दूरतरं याति ग्रामे कौलेयको यथा ॥ १८ ॥

कूरेण जडतां याता तृष्णाभार्यानुगामिना ।

वशः कौलेयकेनेव ब्रह्मन्भुक्तोऽस्मि येतसा ॥ १९ ॥

आप्यब्धिपानान्मडतः सुमेरुन्मूलनादपि ।

अपि वडूच्यशनाद्ब्रह्मन्विषमश्चित्तनिग्रहः ॥ २० ॥

चित्तं कारणमर्थानां तस्मिन्सति जगत्त्रयम् ।

तस्मिन्क्षीणो जगत्क्षीणो तस्मिन्चित्तस्यं प्रयत्नतः ॥ २१ ॥

यां यामलं मुनिश्रेष्ठ संश्रयामि गुणश्रियम् ।

तां तां कृन्तति मे तृष्णा तन्त्रीमिव कुमूषिका ॥ २२ ॥

पदं करोत्यलङ्घ्येऽपि तृप्ता विह्वलमीडते ।
 शिरं तिष्ठति नैकत्र तृष्णा यपलमर्कटी ॥ २३ ॥
 क्षणमायाति पातालं क्षणं याति नभस्थलम् ।
 क्षणं भ्रमति दिक्कुञ्जे तृष्णा हृत्पद्मषट्पदी ॥ २४ ॥
 सर्वसंसारदुःखानां तृष्णैका दीर्घदुःखदा ।
 अन्तःपुरस्थमपि या योजयत्यतिसंकटे ॥ २५ ॥
 तृष्णाविषूयिकामन्त्रश्चिन्तात्यागो हि स द्विज ।
 स्तोकेनानन्दमायाति स्तोकेनायाति भेदताम् ॥ २६ ॥
 नास्ति देहसमः शोथ्यो नीथो गुणविवर्जितः ॥ २७ ॥
 कलेवरमडंकारगृहस्थस्य मडागृहम् ।
 लुहृत्वभ्येतु वा स्थैर्यं किमनेन गुरो मम ॥ २८ ॥
 पङ्क्तिबद्धेन्द्रियपशुं वल्गतृष्णागुडाङ्गणम् ।
 चित्तभृत्यजनाकीर्णं नेष्ट देहगृहं मम ॥ २९ ॥
 जिह्वामर्कटिकाङ्कान्तवदनद्वारभीषणम् ।
 दृष्टन्तास्थिशकलं नेष्टं देहगृहं मम ॥ ३० ॥
 रक्तमांसमयस्यास्य सबाह्याभ्यन्तरे मुने ।
 नाशैकधर्मिणो ब्रूहि कैव कायस्य रम्यता ॥ ३१ ॥
 तडित्सु शरदभेषु गन्धर्वनगरेषु च ।
 स्थैर्यं येन विनिर्णीतं स विश्वसितु विग्रहे ॥ ३२ ॥
 शैशवे गुरुतो भीतिर्मातृतः पितृतस्तथा ।
 जनतो ज्येष्ठबालाख्य शैशवं भयमन्दिरम् ॥ ३३ ॥
 स्वचित्तभिलसंस्थेन नानाविभ्रमकारिणा ।
 बलात्कामपिशायेन विवशः परिभूयते ॥ ३४ ॥
 दासाः पुत्राः स्त्रियश्चैव भान्यवाः सुलुप्तस्तथा ।
 उसन्त्युभक्तकमिव नरं वार्धककम्पितम् ॥ ३५ ॥
 दैन्यदोषमयी दीर्घा वर्धते वार्धके स्पृहा ।

सर्वापदामेकसङ्गी लुटि दालप्रदायिनी ॥ ३६ ॥

क्वचिद्धा विद्यते यैषा संसारे सुभवावना ।

आयुः स्तम्भमिवासाद्ये कालस्तामपि कुन्तति ॥ ३७ ॥

तृष्णं पांसुं मलेन्द्रं यं सुवर्णं मेरुसर्षपम् ।

आत्मंभरितया सर्वमात्मसात्कर्तुमुद्यतः ।

कालोऽयं सर्वसंहारी तेनाहान्तं जगत्त्रयम् ॥ ३८ ॥

मांसपाञ्चालिकायास्तु यन्त्रलोवेअङ्गापञ्चरे ।

स्नाय्वस्थिग्रन्थिशालिन्याः स्त्रियः किमिव शोभनम् ॥ ३९ ॥

त्वङ्मांसरक्तबाष्पाभ्यु पृथक्कृत्वा विलोचने ।

समालोक्य रभ्यं येत्किं मुधा परिमुह्यसि ॥ ४० ॥

मेरुशृङ्गतटोल्वासिगङ्गायवलयोपमा ।

दृष्ट्वा यस्मिन्मुने मुक्ताहारस्योल्वासशालिता ॥ ४१ ॥

श्मशानेषु दिगन्तेषु स एव ललनास्तनः ।

श्वभिरास्वाद्यते काले लघुपिण्डे ष्वान्धसः ॥ ४२ ॥

केशकञ्जलधारिण्यो दुःस्पर्शा लोचनप्रियाः ।

दुष्कृताग्निशिखा नार्यो दहन्ति तृणवन्नरम् ॥ ४३ ॥

ज्वलतामतिदूरेऽपि सरसा अपि नीरसाः ।

स्त्रियो हि नरकाग्नीनामिन्धनं यारु दारुणम् ॥ ४४ ॥

कामनाम्ना किरातेन विकीर्णा मुग्धयेतसः ।

नार्यो नरविहङ्गानामङ्गाबन्धनवागुराः ॥ ४५ ॥

जन्मपत्वलमत्स्यानां चित्तकर्दमयारिणाम् ।

पुंसां दुर्वासनारज्जुर्नारी अडिशपिण्डिका ॥ ४६ ॥

सर्वेषां दोषरत्नानां सुसमुद्भियानया ।

दुःखशृङ्खलया नित्यमलमस्तु मम स्त्रिया ॥ ४७ ॥

यस्य स्त्री तस्य भोगेच्छा निःस्त्रीकस्य क्व भोगाभूः ।

स्त्रियं त्यक्त्वा जगत्यक्तं जगत्यक्त्वा सुधी भवेत् ॥ ४८ ॥

दृशोऽपि न हि दृश्यन्ते दृशोऽप्यन्योपदेशकृत् ।

शैला अपि विशीर्यन्ते शीर्यन्ते तारका अपि ॥ ४८ ॥

शुष्यन्त्यपि समुद्राश्च ध्रुवोऽप्यध्रुवञ्चिवनः ।
सिद्धा अपि विनश्यन्ति जुर्यन्ते दानवाद्यः ॥ ५० ॥

परमेष्ठ्यपि निष्ठावान्डीयते उरिरप्यजः ।
भावोऽप्यभावाभायाति जुर्यन्ते वै दिगीश्वराः ॥ ५१ ॥

ब्रह्मा विषगुश्च रुद्रश्च सर्वा वा भूतजातयः ।
नाशमेवानुधावन्ति सलिलानीव वाऽवम् ॥ ५२ ॥

आपदः क्षणमायान्ति क्षणमायान्ति सम्पदः ।
क्षणं जन्माथ मरणं सर्वं नश्चरमेव तत् ॥ ५३ ॥

अशूरेण उताः शूरा अडेनापि शतं उतम् ।
विषं विषयवैषम्यं न विषं विषमुच्यते ॥ ५४ ॥

जन्मान्तरघ्ना विषया अेकजन्मउरं विषम् ।
इति मे दोषदावाग्निदग्धे सम्प्रति येतसि ॥ ५५ ॥

स्फुरन्ति डि न भोगाशा मृगतृष्णासरःस्वपि ।
अतो मां बोधयाशु त्वं तत्त्वज्ञानेन वै गुरो ॥ ५६ ॥

नो येन्मौनं समास्थाय निर्मानो गतमत्सरः ।
भावयन्मनसा विषगुं विपिकर्मापितोपमः ॥ ५७ ॥

इति मढोपनिषत् । इति तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

निदाघ तव नास्तन्यजृज्ञेयं ज्ञानवतां वर ।
प्रज्ञया त्वं विजानासि ईश्वरानुगृहीतया ।
श्चित्तमालिन्यसंजातं मार्ज्यामि भ्रमं मुने ॥ १ ॥

मोक्षद्वारे द्वारपालश्चत्वारः परिकीर्तिताः ।
शमो विचारः सन्तोषश्चतुर्थः साधुसङ्गमः ॥ २ ॥

अेकं वा सर्वयत्नेन सर्वमुत्सृज्य संश्रयेत् ।
अेकस्मिन्वशगे यान्ति यत्वारोऽपि वशं गताः ॥ ३ ॥

शास्त्रैः सज्जनसम्पर्कपूर्वकैश्च तपोदमैः ।
आदौ संसारमुक्त्यर्थं प्रज्ञामेवाभिवर्धयेत् ॥ ४ ॥

स्वानुभूतेश्च शास्त्रस्य गुरोश्चैवैकवाक्यता ।
यस्याभ्यासेन तेनात्म सततं यावलोक्यते ॥ ५ ॥

संकल्पाशानुसन्धानवर्जनं येत्प्रतिक्षाणाम् ।
करोषि तदयित्तत्वं प्राप्तं ओवासि पावनम् ॥ ६ ॥

येतसो यदकर्तृत्वं तत्समाधानमीरितम् ।
तदेव केवलीभावं साशुभा निर्वृतिः परा ॥ ७ ॥

येतसा सम्परित्यज्य सर्वभावात्मभावनाम् ।
यथा तिष्ठसि तिष्ठ त्वं मूकान्धबधिरापमः ॥ ८ ॥

सर्वं प्रशान्तमजमेकमनादिमध्य-

माभास्वरं स्वदनमात्रमयैत्ययिहम् ।

सर्वं प्रशान्तमिति शब्दमयी य दृष्टि-

र्भाधार्थमेव छि मुधैव तदोमितीदम् ॥ १० ॥

नित्यप्रबुद्धयित्तस्त्वं कुर्वन्वापि जगत्त्रियाम् ।
आत्मैकत्वं विदित्वा त्वं तिष्ठाक्षुब्धमडाब्धिवत् ॥ ११ ॥

तत्त्वावबोध ओवासौ वासनातृणपावकः ।
प्रोक्तः समाधिशब्देन नतु तूष्णीमवस्थितिः ॥ १२ ॥

निरिच्छे संस्थिते रत्ने यथा लोकः प्रवर्तते ।
सत्तामात्रे परे तत्त्वे तथैवायं जगद्गणः ॥ १३ ॥

अतश्चात्मनि कर्तृत्वमकर्तृत्वं य वै मुने ।
निरिच्छत्वाऽकर्ता कर्ता संनिधिमात्रतः ॥ १४ ॥

ते द्वे ब्रह्मणि विन्देति कर्तृताकर्तृते मुने ।
यत्रैवैष यमलारस्तमाश्रित्य स्थिरो भव ॥ १५ ॥

तस्मान्नित्यमकर्ताऽहमिति भावनयेद्दुया ।
परमामृतनाम्नी सा समतैवावशिष्यते ॥ १६ ॥

निदाघ शृणु सत्त्वस्था जाता भुवि मडागुणाः ।
ते नित्यमेवाभ्युद्धिता मुद्धिताः स्व एवेन्दवः ॥ १७ ॥

नापट्टि ग्लानिमायान्ति निशि उमाभ्भुञ्जं यथा ।
नेहन्ते प्रकृताद्यन्मन्ते शिष्टवर्त्मनि ॥ १८ ॥
आकृत्यैव विराजन्ते मैत्र्यादिगुणवृत्तिभिः ।
समाः समरसाः सौम्य सततं साधुवृत्तयः ॥ १९ ॥
अभ्यिवद्धतमर्यादं भवति विशदाशयाः ।
नियतिं न विमुञ्चन्ति मलान्तो भास्करा एव ॥ २० ॥
कोऽहं कथमिदं येति संसारमलमाततम् ।
प्रविचार्य प्रयत्नेन प्राज्ञेन सखसाधुना ॥ २१ ॥
नाकर्मसु नियोज्यं नानार्येषु सखावसेत् ।
द्रष्टव्यः सर्वसंघर्ता न मृत्युरवलेलया ॥ २२ ॥
शरीरमस्थिमांसं य त्यक्त्वा रक्ताद्यशोभनम् ।
भूतमुक्त्वावलीतन्तुं चिन्मात्रमवलोकयेत् ॥ २३ ॥
उपादेयानुपतनं छेयैकान्तविसर्जनम् ।
यदेतन्मनसो रुपं तद्भाष्यं विद्धि नेतरत् ॥ २४ ॥
गुरुशास्त्रोक्तमार्गेषु स्वानुभूत्या य चिद्धने ।
ब्रह्मैवाहमिति ज्ञात्वा वीतशोको भवेन्मुनिः ॥ २५ ॥
यत्र निशितासिशतपातनमुत्पलताडनवत्सोढव्यमग्निना
दाहो हिमसेयनमिवाङ्गारवर्तनं यन्दनचर्येव
निस्वधिनारायविडिरपातो निदाघविनोदनधारा-
गृहशीकरवर्षणामिव स्वशिरश्छेदः सुभनिद्रेव
मूकीकरणामानममुद्रेव आधिर्यं मलानुपयय एवेदं
नावलेलनया भवितव्यमेवं दृढवैराग्याद्बोधो भवति ॥
गुरुवाक्यसमुद्भूतस्वानुभूत्यादिशुद्धया ।
यस्यात्स्यासेन तेनात्मा सततं यावलोक्यते ॥ २६ ॥
विनष्टदिग्भ्रमस्यापि यथापूर्वं विभाति द्दिङ् ।
तथा विज्ञानविध्वस्तं जगन्नास्तीति भावय ॥ २७ ॥
न धनान्यकुर्वन्ति न मित्राणि न आन्यवाः ।

न कायकलेशवैधुर्यं न तीर्थायतनाश्रयः ।
 केवलं तन्मनोमात्रमयेनासाधते पदम् ॥ २८ ॥
 यानि दृग्भानि या तृष्णा दृःसला ये दुराधयः ।
 शान्तयेतःसु तत्सर्वं तमोऽर्केष्विव नश्यति ॥ २९ ॥
 मातरीव परं यान्ति विषमाणि मृदूनि य ।
 विश्वासमिह भूतानि सर्वाणि शमशाविनि ॥ ३० ॥
 न रसायनपानेन न लक्ष्म्याविद्गितेन य ।
 न तथा सुभमाप्नोति शमेनान्तर्यथा जनः ॥ ३१ ॥
 श्रुत्वा स्पृष्ट्वा य भुङ्क्त्वा य दृष्ट्वा ज्ञात्वा शुभाशुभम् ।
 न हृष्यति ग्लायति यः स शान्तं धृतिं कथ्यते ॥ ३२ ॥
 तुषारकरबिम्बार्थं मनो यस्य निराकुलम् ।
 मरणोत्सवयुद्धेषु स शान्तं धृतिं कथ्यते ॥ ३३ ॥
 तपस्विषु बहुज्ञेषु याजकेषु नृपेषु य ।
 बलवत्सु गुणाढ्येषु शमवानेव राजते ॥ ३४ ॥
 सन्तोषामृतपानेन ये शान्तास्तृप्तिमागताः ।
 आत्मारामा मङ्गलानस्ते मङ्गलपदमागताः ॥ ३५ ॥
 अप्राप्तं हि परित्यज्य सम्प्राप्ते समतां गतः ।
 अदृष्टभेदाभेदो यः सन्तुष्टं धृतिं कथ्यते ॥ ३६ ॥
 नाभिनन्दत्यसम्प्राप्तं प्राप्तं भुङ्क्ते यथेप्सितम् ।
 यः स सौम्यसमाचारः सन्तुष्टं धृतिं कथ्यते ॥ ३७ ॥
 रमते धीर्यताप्राप्ते साध्वीवाऽन्तःपुराजिरे ।
 सा ज्वन्मुक्ततोदृति स्वरूपानन्ददायिनी ॥ ३८ ॥
 यथाक्षरां यथाशास्त्रं यथादेशं यथासुभम् ।
 यथासंभवसत्सङ्गमिमं मोक्षपथकमम् ।
 तावद्विचारयेत्प्राज्ञो यावद्विश्रान्तिमात्मनि ॥ ३९ ॥
 तुर्यविश्रान्तियुक्तस्य निवृत्तस्य भवार्णवात् ।
 ज्वतोऽज्वतश्चैव गृहस्थस्थाथवा यतेः ॥ ४० ॥

स्यात्तादृशी केवलता दृश्ये सत्तामुपागते ॥ ५४ ॥

मङ्गलप्रलयसम्पत्तौ ज्यसत्तां समुपागते ।
अशेषदृश्ये सर्गाद्यौ शान्तमेवावशिष्यते ॥ ५५ ॥

अस्त्यनस्तमितो भास्वानजो देवो निरामयः ।
सर्वदा सर्वकृत्सर्वः परमात्मैत्युदाहृतः ॥ ५६ ॥

यतो वायो निवर्तन्ते यो मुक्तैरवगम्यते ।
यस्य यात्मादिकाः संज्ञाः कल्पिता न स्वभावतः ॥ ५७ ॥

चित्ताकाशं चिदाकाशमाकाशं च तृतीयकम् ।
द्वाभ्यां शून्यतरं विद्धि चिदाकाशं मङ्गलमुने ॥ ५८ ॥

देशादेशान्तरप्राप्तौ संविदो मध्यमेव यत् ।
निमेषेण चिदाकाशं तद्विद्धि मुनिपुङ्गव ॥ ५९ ॥

तस्मिन्निरस्तनिःशेषसंकल्पस्थितिमेषि चेत् ।
सर्वात्मकं पदं शान्तं तदा प्राप्नोष्यसंशयः ॥ ६० ॥

उदितौदार्यसौन्दर्यवैराग्यरसगर्भिणी ।
आनन्दस्थन्दिनी यैषा समाधिरभिधीयते ॥ ६१ ॥

दृश्यासंभवबोधेन रागद्वेषादितानवे ।
रतिर्बलोदिता यासौ समाधिरभिधीयते ॥ ६२ ॥

दृश्यासंभवबोधो हि ज्ञानं ज्ञेयं चिदात्मकम् ।
तदेव केवलीभावं ततोऽन्यत्सकलं मृषा ॥ ६३ ॥

मत्त शैरावतो बद्धः सर्षपीकोणकोटरे ।
मशकेन कृतं युद्धं सिंहाद्यैरेणुकोटरे ॥ ६४ ॥

पद्माक्षे स्थापितो मेरुर्निगीर्णो भृङ्गसूनुना ।
निदाघ विद्धि तादृक्त्वं जगतेतद्भ्रमात्मकम् ॥ ६५ ॥

चित्तमेव हि संसारो रोगादिक्लेशदूषितम् ।
तदेव तैर्विनिर्मुक्तं भवान्तं षति कथ्यते ॥ ६६ ॥

मनसा भाव्यमानो हि देहतां याति देहकः ।
देहवासनया मुक्तो देहधर्मेन लिप्यते ॥ ६७ ॥

कल्पं क्षाणीकरोत्यन्तः क्षाणं नयति कल्पताम् ।
मनोविलाससंसारं धृतिं मे निश्चिता मतिः ॥ ६८ ॥

नाविरतो दृश्वरितान्नाशान्तो नासमाहितः ।
नाशान्तमनसो वापि प्रज्ञानेनैवमाप्नुयात् ॥ ६९ ॥

तद्ब्रह्मानन्दमद्भ्रन्द्ं निर्गुणं सत्यचिद्धनम् ।
विदित्वा स्वात्मनो रूपं न बिभेति कदाचन ॥ ७० ॥

परात्परं यन्महतो मહान्तं
स्वरूपतेजोमयशाश्वतं शिवम् ।
कविं पुराणं पुरुषं सनातनं
सर्वेश्वरं सर्वदेवैरुपास्यम् ॥ ७१ ॥

अहं ब्रह्मेति नियतं मोक्षतेतुर्मुह्यताम्नाम् ।
द्वे पदे बन्धमोक्षाय निर्भमेति भमेति य ।
भमेति बध्यते जन्तुर्निर्भमेति विमुच्यते ॥ ७२ ॥

शुभेभ्यश्चादिपुत्रेण येतनायेतनात्मकम् ।
ईक्ष्वाण्वादिप्रवेशान्ता सृष्टिरीशेन कल्पिता ।
जाग्रदादिविभोक्षान्तः संसारो ज्वलकल्पितः ॥ ७३ ॥

त्रिणायिकादियोगान्ता ईश्वरान्तिमाश्रिताः ।
लोकान्तादिसांख्यान्ता ज्वलविलान्तिमाश्रिताः ॥ ७४ ॥

तस्मान्मुमुक्षुभिर्नैव मतिर्जुवेशवाद्योः ।
कार्या किंतु ब्रह्मतत्त्वं निश्चलेन विचार्यताम् ॥ ७५ ॥

अविशेषेण सर्वं तु यः पश्यति सिद्धन्वयात् ।
स एव साक्षाद्भिज्ञानी स शिवः स हरिर्विधिः ॥ ७६ ॥

दुर्लभो विषयत्यागो दुर्लभं तत्त्वदर्शनम् ।
दुर्लभा सङ्जावस्था सदुरोः करुणां विना ॥ ७७ ॥

उत्पन्नशक्तिर्बोधस्य त्यक्तानिःशेषकर्मणः ।
योगिनः सङ्जावस्था स्वयमेवोपजायते ॥ ७८ ॥

यदा ह्येवैष अेतस्मिन्नल्पमध्यन्तरं नरः ।
 विजानाति तदा तस्य भयं स्यान्नर संशयः ॥ ७८ ॥
 सर्वगं सख्यिदानन्दं ज्ञानयक्षुर्निरीक्षते ।
 अज्ञानयक्षुर्नक्षेत भास्वन्तं भानुमन्दहत् ॥ ८० ॥
 प्रज्ञानमेव तद्ब्रह्म सत्यप्रज्ञानवक्ष्णाम् ।
 अेवं ब्रह्मपरिज्ञानादेव मर्त्याड्भूतो भवेत् ॥ ८१ ॥
 भिद्यते दुदयग्रन्थिश्लिथन्ते सर्वसंशयाः ।
 क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ८२ ॥
 अनात्मतां परित्यज्य निर्विकारौ जगत्स्थितौ ।
 अेकनिष्ठतयान्तस्थः संविन्मात्रपरो भव ॥ ८३ ॥
 मरुभूमौ जलं सर्वं मरुभूमात्रमेव तत् ।
 जगत्त्रयमिदं सर्वं चिन्मात्रं स्वविचारतः ॥ ८४ ॥
 लक्ष्यालक्ष्यमतिं त्यक्त्वा यस्तिष्ठेत्केवलात्मना ।
 शिव अेव स्वयं साक्षादयं ब्रह्मविद्वृत्तमः ॥ ८५ ॥
 अधिष्ठानमनौपम्यमवाज्मनसगोचरम् ।
 नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं च तदव्ययम् ॥ ८६ ॥
 सर्वशक्तेर्मण्डेशस्य विलासो हि मनो जगत् ।
 संयमासंयमाभ्यां च संसारं शान्तिमन्वगात् ॥ ८७ ॥
 मनोव्याधेश्चिदित्सार्थमुपायं कथयामि ते ।
 यद्यत्स्वाभिमतं वस्तु तत्त्यजन्मोक्षमश्नुते ॥ ८८ ॥
 स्वायत्तमेकान्तछितं स्वेप्सितत्यागवेदनम् ।
 यस्य दृष्टरतां यातं धिक्तं पुरुषकीटकम् ॥ ८९ ॥
 स्वपौरुषेकसाध्येन स्वेप्सितत्यागरूपिणा ।
 मनःप्रशममात्रेण विना नास्ति शुभा गतिः ॥ ९० ॥
 असंकल्पनशस्त्रेण छिन्नं चित्तमिदं यदा ।
 सर्वं सर्वगतं शान्तं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ९१ ॥
 भव भावनया मुक्तो मुक्तः परमया धिया ।

धारयात्मानमव्यग्रो अस्तचित्तं चितः पदम् ॥ ९२ ॥
 परं पौरुषमाश्रित्य नीत्वा चित्तमचित्तताम् ।
 ध्यानतो हृदयाकाशे चिति चिञ्चकधारया ॥ ९३ ॥
 मनो मारय निःशङ्कुं त्वां प्रबध्नन्ति नारयः ॥ ९४ ॥
 अयं सोऽहमिदं तन्म अेतावन्मात्रकं मनः ।
 तदभावनमात्रेण दात्रेणैव विलीयते ॥ ९५ ॥
 छिन्नाभ्रमण्डलं व्योम्नि यथा शरदि धूयते ।
 वातेन कल्पकेनैव तथान्तर्धूयते मनः ॥ ९६ ॥
 कल्पान्तपवना वान्तु यान्तु यैकत्वमर्वावाः ।
 तपन्तु द्वादशादित्या नास्ति निर्मनसः क्षतिः ॥ ९७ ॥
 असंकल्पनमात्रैकसाध्ये सकलसिद्धिदे ।
 असंकल्पातिसाम्राज्ये तिष्ठवष्टब्धतत्पदः ॥ ९८ ॥
 न हि यञ्चलताडीनं मनः क्वचन दृश्यते ।
 यञ्चलत्वं मनोधर्मो वह्नेर्धर्मो यथोष्णता ॥ ९९ ॥
 अेषा हि यञ्चलास्पन्दशक्तिश्चित्तत्वसंस्थिता ।
 तां विद्धि मानसीं शक्तिं जगदाडंभरात्मिकाम् ॥ १०० ॥
 यत्तु यञ्चलताडीनं तन्मनोऽमृतमुच्यते ।
 तदेव य तपः शास्त्रसिद्धान्ते मोक्ष उच्यते ॥ १०१ ॥
 तस्य यञ्चलता यैषा त्वविद्या वासनात्मिका ।
 वासनापरनाभ्रीं तां विचार्येण विनाशय ॥ १०२ ॥
 पौरुषेण प्रयत्नेन यस्मिन्नैव पदे मनः ।
 योज्यते तत्पदं प्राप्य निर्विकल्पो भवानघ ॥ १०३ ॥
 अतः पौरुषमाश्रित्य चित्तमाकम्ब्य येतसा ।
 विशोकं पदमालम्ब्य निरातङ्गः स्थिरो भव ॥ १०४ ॥
 मन अेव समर्थं हि मनसो दृढनिग्रहे ।
 अराजकः समर्थः स्याद्द्राज्ञो निग्रहकर्मणि ॥ १०५ ॥

तृषण्णाग्राडगृहीतानां संसाराण्वपातिनाम् ।
 आवर्तेरुड्यमानानां दूरं स्वमन एव नौः ॥ १०६ ॥
 मनसैव मनश्चित्त्वा पाशं परमबन्धनम् ।
 भवाद्दुत्तारयात्मानं नासावन्धेन तार्यते ॥ १०७ ॥
 या योद्येति मनोनाम्नी वासना वासितान्तरा ।
 तां तां परिहरेत्प्राज्ञस्ततोऽविद्याक्षयो भवेत् ॥ १०८ ॥
 भोगैकवासनां त्यक्त्वा त्यज त्वं भेदवासनाम् ।
 भावाभावौ ततस्त्यक्त्या निर्विकल्पः सुधी भव ॥ १०९ ॥
 अेष एव मनोनाशस्त्वविद्यानाश एव य ।
 यत्तत्संवेद्यते किञ्चित्तत्रास्थापरिवर्जनम् ॥ ११० ॥
 अनास्थैव हि निर्वार्णं दृग्भमास्थापरिग्रहः ॥ १११ ॥
 अविद्या विद्यमानैव नष्टप्रज्ञेषु दृश्यते ।
 नाम्नावाङ्गीकृताकारा सम्यक्प्राज्ञस्य सा कुतः ॥ ११२ ॥
 तावत्संसारभृगुषु स्वात्मना सङ्गं देहिनम् ।
 आन्दोलयति नीरन्ध्रं दृग्भकष्टकशाखिषु ॥ ११३ ॥
 अविद्या यावदस्यास्तु नोत्पन्ना क्षयकारिणी ।
 स्वयमात्मावलोक्येच्छा मोहसंक्षयकारिणी ॥ ११४ ॥
 अस्याः परं प्रपश्यन्ताः स्वात्मनाशः प्रजायते ।
 दृष्टे सर्वगते बोधे स्वयं ल्येषा विलीयते ॥ ११५ ॥
 षष्ठ्यामात्रमविद्येयं तन्नाशो मोक्ष उच्यते ।
 स यासंकल्पमात्रेण सिद्धो भवति वै मुने ॥ ११६ ॥
 मनागपि मनोव्योम्नि वासनाशनी क्षये ।
 कालिका तनुतामेति विद्यादित्याप्रकाशनात् ॥ ११७ ॥
 यैतान्युपातरुडितं सामान्येन य सर्वगम् ।
 यश्चित्तत्वमनाप्येयं स आत्मा परमेश्वरः ॥ ११८ ॥
 सर्वं य अत्विदं ब्रह्म नित्यचिद्धनमक्षतम् ।
 कल्पनान्या मनोनाम्नी विद्यते न हि कायन ॥ ११९ ॥

न जायते न म्रियते किञ्चिदत्र जगत्त्रये ।
 न य भावविकाराणां सत्ता क्वचन विद्यते ॥ १२० ॥
 डेवलं डेवलाभासं सर्वसामान्यमक्षतम् ।
 यैत्यानुपातरहितं चिन्मात्रमिड विद्यते ॥ १२१ ॥
 तस्मिन्नित्ये तते शुद्धे चिन्मात्रे निरुपद्रवे ।
 शान्ते शमसमाभोगे निर्विकारे सिद्धात्मनि ॥ १२२ ॥
 यैषा स्वभावाभिमतं स्वयं संकल्प्य धावति ।
 चिच्चैत्यं स्वयमभ्वानं माननामन उच्यते ।
 अतः संकल्पसिद्धेयं संकल्पेनैव नश्यति ॥ १२३ ॥
 नाडं ब्रह्मेति संकल्पात्सुदृढाद्ब्रह्मते मनः ।
 सर्वं ब्रह्मेति संकल्पात्सुदृढान्मुच्यते मनः ॥ १२४ ॥
 कृशोऽडं दुःखबद्धोऽडं उस्तपादादिमानडम् ।
 षति भावानुत्तरेण व्यवहारेण ब्रह्मते ॥ १२५ ॥
 नाडं दुःखी न मे देहो बन्धः कोऽस्यात्मनि स्थितः ।
 षति भावानुत्तरेण व्यवहारेण मुच्यते ॥ १२६ ॥
 नाडं मांसं न यास्थीनि देहादन्यः परोऽस्म्यडम् ।
 षति निश्चितवानन्तः क्षीणाविधो विमुच्यते ॥ १२७ ॥
 कल्पितेयमविद्यैयमनात्मन्यात्मभावनात् ।
 परं पौरुषमाश्रित्य यत्नात्परमया धिया ।
 भोगेच्छां दूरतस्त्यक्त्वा निर्विकल्पः सुधी भव ॥ १२८ ॥
 मम पुत्रो मम धनमडं सोऽयमिदं मम ।
 षतीयमिन्द्रजावेन वासनैव विवल्गति ॥ १२९ ॥
 मा भवाज्ञो भव ज्ञस्त्वं जडि संसारभावनाम् ।
 अनात्मन्यात्मभावेन किमज्ञा षव रोदिषि ॥ १३० ॥
 कस्तवायं जडो मूडो देहो मांसमयोऽशुचिः ।
 यदर्थं सुभ्रदुःखाभ्यामवशः परिभूयसे ॥ १३१ ॥

अडो नु यित्रं यत्सत्यं ब्रह्म तद्विस्मृतं नृणाम् ।

तिष्ठतस्तव कार्येषु मास्तु रागानुरञ्जना ॥ १३२ ॥

अडो नु यित्रं पद्मोत्थैर्बद्धास्तन्तुभिर्द्रव्यः ।

अविद्यमान या विद्या तथा विश्वं षिलीकृतम् ॥ १३३ ॥

एदं तद्भजतां यातं तृणमात्रं जगत्त्रयम् ॥

एत्युपनिषत् ॥ एति यतुर्थाऽध्यायः ॥ ४ ॥

ऋभुः ॥ अथापरं प्रवक्ष्यामि शृणु तात यथायथम् ।

अज्ञानभूः सप्तपदा ज्ञाभूः सप्तपदैव छि ॥ १ ॥

पदान्तराण्यसंख्यानि प्रभवन्त्यन्यथैतयोः ।

स्वरुपावस्थितिर्मुक्तिस्तद्भ्रंशोऽहंत्ववेदनम् ॥ २ ॥

शुद्धसन्मात्रसंवित्तेः स्वरुपात्र यलन्ति ये ।

रागद्वेषाद्यो भावास्तेषां नाज्ञात्वसंभवः ॥ ३ ॥

यः स्वरुपपरिभ्रंशश्चेत्वार्ये यिति मज्जनम् ।

येतस्मादपरो मोडो न भूतो न भविष्यति ॥ ४ ॥

अर्थादर्थान्तरं यित्ते याति मध्ये तु या स्थितिः ।

सा ध्वस्तमननाकारा स्वरुपस्थितिरुच्यते ॥ ५ ॥

संशान्तसर्वसंकल्पा या शिलावदवस्थितिः ।

जाग्रन्निद्राविनिर्मुक्ता सा स्वरुपस्थितिः परा ॥ ६ ॥

अहन्तांशे क्षते शान्ते भेदनिष्पन्दयित्ता ।

अजडा या प्रयलति तत्स्वरुपमितीरितम् ॥ ७ ॥

बीजं जाग्रत्तथा जाग्रन्मंडाजाग्रत्तथैव य ।

जाग्रत्स्वप्नस्तथा स्वप्नः स्वप्नजाग्रत्सुषुप्तिकम् ॥ ८ ॥

एति सप्तविधो मोडः पुनरेष परस्परम् ।

श्लिष्टो भवत्यनेकाग्र्यं श्रुणु लक्षणमस्य तु ॥ ९ ॥

प्रथमं येतनं यत्स्यादनाप्यं निर्मलं यितः ।

भविष्यच्छित्तज्जुवादिनामशब्दार्थभाजनम् ॥ १० ॥

बीजरूपस्थितं जाग्रद्बीजजाग्रत्तद्दृश्यते ।
 ओषा झामेर्नवावस्था त्वजाग्रत्संस्थितिं श्रुषु ॥ ११ ॥
 नवप्रसूतस्य परादयं याडमिदं मम ।
 धति यः प्रत्ययः स्वस्थस्तज्जाग्रत्प्रागभावनात् ॥ १२ ॥
 अयं सोऽडमिदं तन्म धति जन्मान्तरोदितः ।
 पीवरः प्रत्ययः प्रोक्तो मडाजाग्रदिति स्फुटम् ॥ १३ ॥
 अरुढमथवा रुढे सर्वथा तन्मयात्मकम् ।
 यज्जाग्रतो मनोराज्यं यज्जाग्रत्स्वप्न उच्यते ॥ १४ ॥
 द्वियन्द्रशुक्तिकाऽप्यमृगतृष्णादिभेदतः ।
 अभ्यासं प्राप्य जाग्रत्तत्स्वप्नो नानाविधो भवेत् ॥ १५ ॥
 अल्पकालं मया दृष्टमेतन्नोदिति यत्र छि ।
 परामर्षः प्रबुद्धस्य स स्वप्न धति कथ्यते ॥ १६ ॥
 चिरं संदर्शनाभावाद्दप्रकुल्लं बृद्धयः ।
 चिरकालानुवृत्तिस्तु स्वप्नो जाग्रदिवोदितः ॥ १७ ॥
 स्वप्नजाग्रदिति प्रोक्तं जाग्रत्यपि परिस्फुरत् ।
 षडवस्था परित्यागो जडा ञ्जवस्य या स्थितिः ॥ १८ ॥
 भविष्यद्बुभोधाढ्या सौषुमिः सोच्यते गतिः ।
 जाग्रत्तस्यामवस्थायामन्तस्तमसि लीयते ॥ १९ ॥
 सप्तावस्था धमाः प्रोक्ता मया ज्ञानस्य वै द्विज ।
 ऐकैका शतसंख्यात्र नानाविभवरूपिणी ॥ २० ॥
 धमां सप्तपदां ज्ञानभूमिमाकर्णयानध ।
 नानया ज्ञातया भूयो मोडपङ्के निमज्जति ॥ २१ ॥
 वदन्ति बहुभेदेन वादिनो योगभूमिकाः ।
 मम त्वभिमता नूनमिमा अेव शुभप्रदाः ॥ २२ ॥
 अवबोधं विदुर्ज्ञानं तदिदं सामभूमिकम् ।
 मुक्तिस्तु ज्ञेयमित्युक्ता भूमिकासप्तकात्परम् ॥ २३ ॥
 ज्ञानभूमिः शुभेच्छाख्या प्रथमा समुदाहृता ।

विद्यारण्य द्वितीया तु तृतीया तनुमानसी ॥ २४ ॥

सत्त्वापत्तिश्चतुर्थी स्यात्ततोऽसंसक्तिनामिका ।
पदार्थभावना षष्ठी सप्तमी तुर्यगा स्मृता ॥ २५ ॥

आसामन्तस्थिता मुक्तिर्यस्यां भूयो न शोचति ।
येतासां भूमिकानां त्वमिदं निर्वचनं श्रुणु ॥ २६ ॥

स्थितः किं मूढ अस्मि प्रेक्षेऽहं शास्त्रसंज्ञनैः ।
वैराग्यपूर्वमिच्छेति शुभेच्छेत्युच्यते बुधैः ॥ २७ ॥

शास्त्रसंज्ञनसम्पर्कवैराग्याभ्यासपूर्वकम् ।
सदाचारप्रवृत्तिर्या प्रोच्यते सा विद्यारण्य ॥ २८ ॥

विद्यारण्यशुभेच्छाभ्यामिन्द्रियार्थेषु रक्तता ।
यत्र सा तनुतामेति प्रोच्यते तनुमानसी ॥ २९ ॥

भूमिकात्रितयाभ्यासाख्येत्ते तु विरतेर्वशात् ।
सत्त्वात्मनि स्थिते शुद्धे सत्त्वापत्तिरुदाहृता ॥ ३० ॥

दशायतुष्टयाभ्यासादसंसर्गकला तु या ।
रुढसत्त्वयमत्कारा प्रोक्ता संसक्तिनामिका ॥ ३१ ॥

भूमिकापञ्चकाभ्यासात्स्वात्मारामतया दृढम् ।
आभ्यन्तराणां आख्यानां पदार्थानामभावनात् ॥ ३२ ॥

परप्रयुक्तेन चिरं प्रयत्नेनावबोधनम् ।
पदार्थभावना नाम षष्ठी भवति भूमिका ॥ ३३ ॥

भूमिषट्कचिराभ्यासाद्भेदस्यानुपलम्बनात् ।
यत्स्वभावैकनिष्ठत्वं सा ज्ञेया तुर्यगा गतिः ॥ ३४ ॥

येषां हि श्रवन्मुक्तोषु तुर्यावस्थेति विद्यते ।
विदेहमुक्तिविषयं तुर्यातीतमतः परम् ॥ ३५ ॥

ये निदाघ मडाभागाः साप्तमीं भूमिमाश्रिताः ।
आत्मारामा मडात्मानस्ते मलत्पदमागताः ॥ ३६ ॥

श्रवन्मुक्ता न मञ्जन्ति सुषुप्तुःपरसंस्थिते ।
प्रकृतेनाथ कार्येण किञ्चित्कुर्वन्ति वा न वा ॥ ३७ ॥

पार्श्वस्थभोधिताः सन्तः पूर्वायिरकमागतम् ।
 आचारमायरत्येव सुभभुष्टुवदुत्थिताः ॥ ३८ ॥
 भूमिकासमकं यैतद्धीमतामेव गोयरम् ।
 प्राप्य ज्ञानदशामेतां पशुभ्वेच्छाद्योऽपि ये ॥ ३९ ॥
 सदेहा वाप्यदेहा वा ते मुक्ता नात्र संशयः ।
 ज्ञानिर्हि ग्रन्थिविच्छेदस्तस्मिन्सति विमुक्तता ॥ ४० ॥
 मृगतृषणाभुष्टुध्यादिशान्तिमात्रात्मकस्त्वसौ ।
 ये तु भोडार्णवात्तीर्णास्तैः प्राप्तं परमं पदम् ॥ ४१ ॥
 ते स्थिता भूमिकास्वासु स्वात्मलाभपरायणाः ।
 मनःप्रशमनोपायो योग इत्यभिधीयते ॥ ४२ ॥
 सप्तभूमिः स विज्ञेयः कथितास्ताश्च भूमिकाः ।
 येतासां भूमिकानां तु गमं ब्रह्माभिधं पदम् ॥ ४३ ॥
 त्वत्ताडन्तात्मता यत्र परता नास्ति कायन ।
 न क्वचिद्भावाकलना न भावाभाव गोयरा ॥ ४४ ॥
 सर्वं शान्तं निरालम्बं व्योमस्थं शाश्वतं शिवम् ।
 अनामयमनाभासमनामकमकारणम् ॥ ४५ ॥
 न सन्नसन्न मध्यान्तं न सर्वं सर्वमेव च ।
 मनोवयोभिरग्राह्यं पूर्णार्णवपूर्णं सुभात्सुषुम् ॥ ४६ ॥
 असंवेदनमाशान्तमात्मवेदनमाततम् ।
 सत्ता सर्वपदार्थानां नान्या संवेदनादृते ॥ ४७ ॥
 संभन्धे द्रष्टृदृश्यानां मध्ये दृष्टिर्हि यद्रूपः ।
 द्रष्टृदर्शनदृश्यादिवर्जितं तद्विदं पदम् ॥ ४८ ॥
 देशादेशं गते चित्ते मध्ये यद्येतसो वयोऽपि ।
 अजाज्यसंविन्मननं तन्मयो भव सर्वदा ॥ ४९ ॥
 अजाग्रत्स्वप्ननिद्रस्य यत्ते रूपं सनातनम् ।
 अयेतनं याजुं य तन्मयो भव सर्वदा ॥ ५० ॥

जडतां वर्जयित्वैकां शिलाया लृद्यं छि तत् ।
 अमनस्कस्वरूपं यत्तन्मयो भव सर्वदा ।
 चित्तं दूरे परित्यज्य योऽसि सोऽसि स्थिरो भव ॥ ५१ ॥

पूर्वं मनः समुदितं परमात्मतत्त्वा-
 तेनाततं जगद्विदं सविकल्पजालम् ।
 शून्येन शून्यमपि विप्र यथाभ्यरेण
 नीलत्वमुल्लसति चारुतराभिधानम् ॥ ५२ ॥

संकल्पसंक्षयद्रविते तु चित्ते
 संसारमोडमिडिका गलिता भवन्ति ।
 स्वस्थं विभाति शरदीव भमागतायां
 चिन्मात्रमेकमजमाद्यमनन्तमन्तः ॥ ५३ ॥

अकर्तृकमरुद्गं य गगने चित्रमुत्थितम् ।
 अद्रष्टृकं स्वानुभवमनिद्रस्वप्नदर्शनम् ॥ ५४ ॥
 साक्षिभूते समे स्वस्थे निर्विकल्पे सिदात्मनि ।
 निरिच्छं प्रतिभिम्बन्ति जगन्ति मुकुरे यथा ॥ ५५ ॥

येकं ब्रह्म सिदाकाशं सर्वात्मकमभङ्गितम् ।
 धृति भावय यत्नेन येतश्चाञ्चल्यशान्तये ॥ ५६ ॥

रेभोपरेभावलिता यथैका पीवरी शिला ।
 तथा त्रैलोक्यवलितं ब्रह्मैकमिह दृश्यताम् ॥ ५७ ॥

द्वितीयकारणाभावादनृत्यत्रमिदं जगत् ।
 ज्ञातं ज्ञातव्यमधुना दृष्टं द्रष्टव्यमद्भुतम् ॥ ५८ ॥

विश्रान्तोऽस्मि चिरं श्रान्तश्चिन्मात्रास्ति किञ्चन ।
 पश्य विश्रान्तसन्देहं विगताशेषकौतुकम् ॥ ५९ ॥

निरस्तकल्पनाजालमचित्तत्वं परं पदम् ।
 त एव भूमतां प्राप्ताः संशान्ताशेषकिंलिपिषाः ॥ ६० ॥

महाधियः शान्तधियो ये याता विमनस्कताम् ।
 जन्तोः कृतविचारस्य विगलद्भृत्तियेतसः ॥ ६१ ॥

मननं त्यजतो नित्यं किञ्चित्परिणतं मनः ।
दृश्यं सन्त्यजतो उेयमुपादेयमुपेयुषः ॥ ६२ ॥
द्रष्टारं पश्यतो नित्यमद्रष्टारमपश्यतः ।
विज्ञातव्ये परे तत्त्वे जागडुकस्य श्रुवतः ॥ ६३ ॥
सुप्तस्य धनसंमोडमये संसारवर्त्मनि ।
अत्यन्तपकववैराग्यादरसेषु रसेष्वपि ॥ ६४ ॥
संसारवासनाजाले भगजाले षवाधुना ।
त्रोटिते लृदयग्रन्थौ श्वये वैराग्यरंउसा ॥ ६५ ॥
कातकं क्लमासाधे यथा वारि प्रसीदति ।
तथा विज्ञानवशातः स्वभावः सम्प्रसीदति ॥ ६६ ॥
नीरागं निरुपासङ्गं निर्द्वन्द्वं निरुपाश्रयम् ।
विनिर्याति मनो मोडाद्विडङ्गः पञ्जरादिव ॥ ६७ ॥
शान्तसन्देहैरात्म्यं गतकौतुकविभ्रमम् ।
परिपूर्णान्तरं येतः पूर्णेन्दुरिव राजते ॥ ६८ ॥
नाडं न यान्यदस्तीड ब्रह्मैवास्मि निरामयम् ।
षत्थं सदस्तोर्भध्याधः पश्यति स पश्यति ॥ ६९ ॥
अयत्नोपतेष्वक्षिदृग्दृश्येषु यथा मनः ।
नीरागमेव पतति तद्भक्तार्येषु धीरधीः ॥ ७० ॥
परिज्ञायोपभुक्तो ङि भोगो भवति तुष्टये ।
विज्ञाय सेवितश्चोरो मैत्रीमेति न चोरताम् ॥ ७१ ॥
अशङ्कितापि सम्प्राप्ता ग्रामयात्रा यथाध्वजैः ।
प्रेक्ष्यते तद्भदेव ज्ञैर्भोगश्रीरवलोड्यते ॥ ७२ ॥
मनसो निगृहीतस्य लीलाभोगोडल्यकोडपि यः ।
तमेवालभ्यविस्तारं क्लिष्टत्वाद्बहु मन्यते ॥ ७३ ॥
बद्धमुक्तो मडीपालो ग्रासमात्रेण तुष्यति ।
परैरबद्धो नाडान्तो न राष्ट्रं बहु मन्यते ॥ ७४ ॥
उस्तं उतेन सम्पीड्य दन्तैर्दन्तान्विशूयर्थं य ।

अङ्गान्यङ्गैरिवाक्यम्य जयेदादौ स्वकं मनः ॥ ७५ ॥

मनसो विजयान्नान्या गतिरस्ति भवार्णवे ।

मखानरकसाम्राज्ये मत्तदुष्कृतवारणाः ॥ ७६ ॥

आशाशरशलाकाढ्या दुर्यया डीन्द्रियारयः ।

प्रक्षीणयित्तदर्पस्य निगृहीतेन्द्रियद्विषः ॥ ७७ ॥

पन्निन्य षव डेमन्ते क्षीयन्ते भोगवासनाः ।

तावन्निशिव वेताला वसन्ति लृदि वासनाः ।

अेकतत्त्वदृढाभ्यासाधावन्न विजितं मनः ॥ ७८ ॥

भृत्योऽभिमतकर्तृत्वान्मन्त्री सर्वार्थकारणात् ।

सामन्तश्चेन्द्रियाङ्गान्तेर्मनो मन्ये विवेकिनः ॥ ७९ ॥

लालनात्स्निग्धललना पालानात्पालकः पिता ।

सुलुङ्कुत्तमविन्यासान्मनो मन्ये मनीषिणः ॥ ८० ॥

स्वालोकतः शास्त्रदृशा स्वबुद्ध्या स्वानुभावतः ।

प्रयच्छति परां सिद्धिं त्यक्त्वात्मानं मनःपिता ॥ ८१ ॥

सुलुष्टः सुदृढः स्वच्छः सुकान्तः सुप्रबोधितः ।

स्वगुणेनोर्जितो भाति लृदि लुधो मनोमणिः ॥ ८२ ॥

अेनं मनोमणिं ब्रह्मन्बहुपङ्ककलङ्कितम् ।

विवेकवारिणा सिद्धैर्प्रक्षात्यालोकवान्भव ॥ ८३ ॥

विवेकं परमाश्रित्य बुद्ध्या सत्यमवेक्ष्य य ।

धन्द्रियारीनलं छित्त्वा तीर्णो भव भवार्णवात् ॥ ८४ ॥

आस्थामात्रमनन्तानां दुःखानामाकरं विदुः ।

अनास्थामात्रमभितः सुखानामालयं विदुः ॥ ८५ ॥

वासनातन्तुबद्धोऽयं लोको विपरिवर्तते ।

सा प्रसिद्धातिदुःखाय सुभायोच्छेदमागता ॥ ८६ ॥

धीरोऽप्यतिबहुङ्गोऽपि कुलजोऽपि मखानपि ।

तृषणया बध्यते जन्तुः सिंखः शृङ्खलया यथा ॥ ८७ ॥

परमं पौरुषं यत्नमास्थादाय सृधमम् ।

यथाशास्त्रमनुद्वेगमायस्को न सिद्धिभाक् ॥ ८८ ॥
 अहं सर्वमिदं विश्वं परमात्माहमभ्युतः ।
 नान्यदस्तीति संवित्त्वा परमा सा ङ्यडङ्कृतिः ॥ ८९ ॥
 सर्वस्माद्व्यतिरिक्तोऽहं वावाग्राद्यहं तनुः ।
 धृति या संविदो ब्रह्मन्दितीयाडङ्कृतिः शुभा ॥ ९० ॥
 मोक्षायैषा न बन्धाय श्रुवन्मुक्तस्य विद्यते ॥ ९१ ॥
 पाणिपादादिमात्रोऽयमहमित्येष निश्चयः ।
 अहंकारस्तृतीयोऽसौ वैडिकस्तुष्ट्य एव सः ॥ ९२ ॥
 श्रुव एव दुरात्मासौ कन्दः संसारदुस्तरोः ।
 अनेनाभिहतो जन्तुरधोऽधः परिधावति ॥ ९३ ॥
 अनया दुरहंङ्कृत्या भावात्संत्यक्तया चिरम् ।
 शिष्टाहंकारवाञ्छन्तुः शमवान्याति मुक्तताम् ॥ ९४ ॥
 प्रथमौ द्वावहंकारावङ्गीकृत्य त्वलौकिकौ ।
 तृतीयाहंङ्कृतिस्त्याज्या लौकिकी दुःप्रदायिनी ॥ ९५ ॥
 अथ ते अपि संत्यज्य सर्वाहंङ्कृतिवर्जितः ।
 स तिष्ठति तथात्युच्चैः परमेवाधिरोहति ॥ ९६ ॥
 भोगेच्छामात्रको बन्धस्तत्यागो मोक्ष उच्यते ।
 मनसोऽव्युद्यो नाशो मनोनाशो मडोदयः ॥ ९७ ॥
 ज्ञानमनो नाशमव्येति मनोऽज्ञास्य हि शृङ्खला ।
 नानन्दं न निरानन्दं न यत्नं नायत्नं स्थिरम् ।
 न सन्नासन्नं यैतेषां मध्यं ज्ञानिमनो विदुः ॥ ९८ ॥
 यथा सौक्ष्म्याख्यिदाभास्य आकाशो नोपलक्ष्यते ।
 तथा निरंशश्चिद्भावः सर्वगोऽपि न लक्ष्यते ॥ ९९ ॥
 सर्वसंकल्परहिता सर्वसंज्ञाविवर्जिता ।
 सैषा चिद्विनाशात्मा स्वात्मेत्यादिङ्कृताभिधा ॥ १०० ॥
 आकाशशतभागाण्येषु निष्कलरूपिणी ।
 सकलामलसंसारस्वरूपैकात्मदर्शिनी ॥ १०१ ॥

नास्तमेति न थोद्वेति नोत्तिष्ठति न तिष्ठति ।
न य याति न यायाति न य नेळ न येळ सित् ॥ १०२ ॥
सैषा शियमलाकारा निर्विकल्पा निरास्पदा ॥ १०३ ॥
आदौ शमदमप्रायैर्गुणैः शिष्यं विशोधयेत् ।
पश्चात्सर्वमिदं ब्रह्म शुद्धस्त्वमिति बोधयेत् ॥ १०४ ॥
अज्ञास्थार्धप्रबुद्धस्य सर्वं ब्रह्मेति यो वदेत् ।
मखानरकजालेषु स तेन विनियोजितः ॥ १०५ ॥
प्रबुद्धबुद्धेः प्रक्षीणभोगेश्चस्य निराशिषः ।
नास्त्यविद्यामलमिति प्राज्ञास्तूपद्विशेदुः ॥ १०६ ॥
सति दीप एवालोकः सत्यर्क एव वासरः ।
सति पुष्य एवामोदश्चिति सत्यं जगत्तथा ॥ १०७ ॥
प्रतिभासत अवेदं न जगत्परमार्थतः ।
ज्ञानदृष्टौ प्रसन्नायां प्रबोधविततोदये ॥ १०८ ॥
यथावज्ज्ञास्यसि स्वस्थो मद्गावृष्टिबलाबलम् ।
अविद्यैवोत्तमया स्वार्थनाशोधमार्थया ॥ १०९ ॥
विद्या सम्प्राप्यते ब्रह्म-सर्वदोषापहाराणि ।
शाभ्यति ह्यस्त्रमस्त्रेण मलेन क्षाल्यते मलम् ॥ ११० ॥
शमं विषं विषेणैति रिपुणा हन्यते रिपुः ।
ईदृशी भूतमायेयं या स्वनाशेन उर्षदा ॥ १११ ॥
न लक्ष्यते स्वभावोऽस्या वीक्ष्यमाणैव नश्यति ।
नास्त्येषा परमार्थनेत्येवं भावनयेद्भया ॥ ११२ ॥
सर्वं ब्रह्मेति यस्यान्तर्भावना सा हि मुक्तिदा ।
भेददृष्टिरविद्येयं सर्वथा तां विसर्जयेत् ॥ ११३ ॥
मुने नासाद्यते तद्धि पदमक्षयमुच्यते ।
कुतो जातेयमिति ते द्विज मास्तु विचारणा ॥ ११४ ॥
एमां कथमहं हन्मीत्येषा तेऽस्तु विचारणा ।

अस्तं गतायां क्षीणायामस्यां ज्ञास्यसि तत्पदम् ॥ ११५ ॥

यत शेषा यथा येषा यथा नष्टेत्यभङ्गितम् ।

तदस्या रोगशालाया यत्नं कुरु चिकित्सने ॥ ११६ ॥

यथेषा जन्मदुःखेषु न भूयस्त्वां नियोक्ष्यति ।

स्वात्मनि स्वपरिस्पन्दैः स्फुरत्यश्रैश्चिद्वर्णवः ॥ ११७ ॥

श्रेयात्मकमभङ्गं तदित्यन्तर्भाव्यातां दृढम् ।

किञ्चित्क्षुभितरूपा सा चिच्छक्तिश्चिन्मयाण्वि ॥ ११८ ॥

तन्मयैव स्फुरत्यश्रुता तत्रैवोर्मिरिवाण्वि ।

आत्मन्येवात्मना व्योम्नि यथा सरसि मारुतः ॥ ११९ ॥

तथैवात्मात्मशक्त्यैव स्वात्मन्येवैति लोलताम् ।

क्षाणं स्फुरति सा देवी सर्वशक्तितया तथा ॥ १२० ॥

देशकालक्रियाशक्तिर्न यस्याः सम्प्रदर्शने ।

स्वस्वभावं विदित्वोच्चैरप्यनन्तपटे स्थिता ॥ १२१ ॥

रूपं परिमितेनासौ भावयत्यविभाविता ।

यदैवं भावितं रूपं तथा परमकान्तया ॥ १२२ ॥

तदैवैनामनुगता नामसंभ्यादिका दृशः ।

विकल्पकविताकारं देशकालक्रियास्पदम् ॥ १२३ ॥

चित्तो रूपमिदं ब्रह्मक्षेत्रज्ञ इति कथ्यते ।

वासनाः कल्पयन्सोऽपि यात्यलंकारतां पुनः ॥ १२४ ॥

अलङ्कारो विनिर्णोता कलङ्गी बुद्धिरुच्यते ।

बुद्धिः संकल्पिताकारा प्रयाति मननास्पदम् ॥ १२५ ॥

मनो धनविकल्पं तु गच्छतीन्द्रियतां शनैः ।

पाणिपादमयं देहमिन्द्रियाणि विदुर्बुधाः ॥ १२६ ॥

शेवं श्रुवो हि संकल्पवासनारज्जुवेष्टितः ।

दुःखजालपरीतात्मा क्मादायाति नीयताम् ॥ १२७ ॥

इति शक्तिमयं येतो धनालंकारतां गतम् ।

कोशकारङ्गिमिरिव स्वेच्छया याति बन्धनम् ॥ १२८ ॥

स्वयं कल्पित तन्मात्राजालव्यन्तरवर्ति य ।
 परां विवशतामेति शृङ्खलाबद्धसिंखवत् ॥ १२९ ॥
 क्वचिन्मनः क्वचिद्धृष्टिः क्वचिज्ज्ञानं क्वचिच्छ्रिया ।
 क्वचिद्वेदतदुक्तारः क्वचिच्छ्रित्तमिति स्मृतम् ॥ १३० ॥
 क्वचित्प्रकृतिरित्युक्तं क्वचिन्मायेति कल्पितम् ।
 क्वचिन्मलमिति प्रोक्तं क्वचित्कर्मेति संस्मृतम् ॥ १३१ ॥
 क्वचिद्धन्ध एति प्यातं क्वचित्पुरुषं स्मृतम् ।
 प्रोक्तं क्वचिद्विद्येति क्वचिद्विद्येति संमतम् ॥ १३२ ॥
 एवमं संसारमपिलमाशापाशविधायकम् ।
 दधन्तःकुर्वैर्हीनं वटधाना वटं यथा ॥ १३३ ॥
 चिन्तानलशिखादग्धं कोपाजगरवितम् ।
 कामाग्निद्विलोलरतं विस्मृतात्मपितामहम् ॥ १३४ ॥
 समुद्भूत मनो ब्रह्मन्मातृगमिव कर्मात् ।
 अयं जुवाग्निता भावा भवभावनयाहिताः ॥ १३५ ॥
 ब्रह्मणा कल्पिताकारा लक्षशोऽप्यथ कोटिशः ।
 संप्र्यातीताः पुरा जाता जायन्तेऽद्यापि चाभितः ॥ १३६ ॥
 उत्पत्स्यन्तेऽपि सैवान्ये कर्णौघा एव निर्जरात् ।
 केचित्प्रथमजन्मानः केचिज्जन्मशताधिकाः ॥ १३७ ॥
 केचिन्व्यासंप्रजन्मानः केचिद्विनिर्भवान्तराः ।
 केचित्त्रिरगन्धर्वविद्याधरमंडोरगाः ॥ १३८ ॥
 केचिदुर्कन्दुवरुणास्त्रक्षधोक्षजपन्नजाः ।
 केचिद्ब्रह्मणाभूपालवैश्यशूद्राणाः स्थिताः ॥ १३९ ॥
 केचित्पृथ्वीषधीवृक्षकुलमूलपतङ्गकाः ।
 केचित्कृद्ब्रह्मणीरसातलातलालकाः ॥ १४० ॥
 केचिन्मण्डेन्द्रमलयसख्यमन्दरमेरवः ।
 केचित्क्षारोदधिक्षीरघृतेक्षुजलराशयः ॥ १४१ ॥

केचिद्विशालाः कुकुभः केचिन्नधो मंडारयाः ।
 विडायस्युख्यैः केचिन्निपतन्त्युत्पतन्ति य ॥ १४२ ॥
 कन्तुका षव उस्तेन मृत्युनाऽविरतं उताः ।
 भुक्त्वा जन्मसहस्राणि भूयः संसारसंकटे ॥ १४३ ॥
 पतन्ति केचिदभुधाः सम्प्राप्यापि विवेकताम् ।
 दिक्कालाधेनवच्छिन्नमात्मतत्त्वं स्वशक्तितः ॥ १४४ ॥
 लीलथैव यदादत्ते दिक्कालकलितं वपुः ।
 तदेव श्रुवपर्यायवासनावेशतः परम् ॥ १४५ ॥
 मनः सम्पद्यते लोलं कलनाकलनोन्मुभम् ।
 कलयन्ती मनःशक्तिरादौ भावयति क्षणात् ॥ १४६ ॥
 आकाशभावनामय्यां शब्दबीजरसोन्मुभीम् ।
 ततस्तद्धनतां यातं धनस्पन्दकमान्मनः ॥ १४७ ॥
 भावयत्यनिलस्पन्दं स्पर्शबीजरसोन्मुभम् ।
 ताभ्यामाकाशवाताभ्यां दृढाभ्यासवशात्ततः ॥ १४८ ॥
 शब्दस्पर्शस्वरुपाभ्यां संघर्षज्जन्यतेऽनलः ।
 रुपतन्मात्रसहितं त्रिभिस्तैः सह संमितम् ॥ १४९ ॥
 मनस्तादृग्गुणगतं रसतन्मात्रवेदनम् ।
 क्षणाभ्येतत्पदां शैत्यं जलसंवित्ततो भवेत् ॥ १५० ॥
 ततस्तादृग्गुणगतं मनो भावयति क्षणात् ।
 गन्धतन्मात्रमेतस्माद्भूमिसंवित्ततो भवेत् ॥ १५१ ॥
 अथेत्थंभूततन्मात्रवेष्टितं तनुतां जडत् ।
 वपुर्वह्निकषाकारं स्फुरितं व्योम्नि पश्यति ॥ १५२ ॥
 अलंकारकलायुक्तं बुद्धिबीजसमन्वितम् ।
 तत्पुरुषकमित्युक्तं भूतदृत्यन्मषट्पदम् ॥ १५३ ॥
 तस्मिंस्तु तीव्रसंवेगाद्भावयद्भासुरं वपुः ।
 स्थूलतामेति पाकेन मनो भित्त्वह्वलं यथा ॥ १५४ ॥
 मूषास्थद्रुतलेमाभं स्फुरितं विमलाम्बरे ।

संनिवेशमथादत्ते तत्तेजः स्वस्वभावात् ॥ १५५ ॥
 उर्ध्वं शिरःपिण्डमयमधः पादमयं तथा ।
 पार्श्वयोर्धस्तसंस्थानं मध्ये योऽदरधर्मिणाम् ॥ १५६ ॥
 कालेन स्फुटतामेत्य भवत्यमलविग्रहम् ।
 बुद्धिसत्त्वबलोत्साहविज्ञानैश्वर्यसंस्थितः ॥ १५७ ॥
 स अथ भगवान्ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ।
 अवलोक्य वपुर्ब्रह्मा कान्तमात्मीयमुत्तमम् ॥ १५८ ॥
 चिन्तामभ्येत्य भगवांस्त्रिकालामलदर्शनः ।
 अतस्मिन्परमाकाशे चिन्मात्रैकात्मरूपिणी ॥ १५९ ॥
 अदृष्टपारपर्यन्ते प्रथमं किं भवेदिति ।
 धृति चिन्तितवान्ब्रह्मा सद्यो जातामलात्मदृक् ॥ १६० ॥
 अपश्यत्सर्गवृन्दानि समतीतान्यनेकशः ।
 स्मरत्यथो स सकलान्सर्वधर्मगुणकृमात् ॥ १६१ ॥
 लीलया कल्पयामास चित्राः संकल्पतः प्रजाः ।
 नानाधारसमारम्भा गन्धर्वनगरं यथा ॥ १६२ ॥
 तासां स्वर्गापवर्गार्थं धर्मकामार्थसिद्धये ।
 अनन्तानि विचित्राणि शास्त्राणि समकल्पयत् ॥ १६३ ॥
 विरञ्चिरुपात्मनसः कल्पितत्वाज्जगत्स्थितेः ।
 तावत्स्थितिरियं प्रोक्ता तन्नाशे नाशमाप्नुयात् ॥ १६४ ॥
 न जायते न म्रियते क्वचिर्लिखितकदायन ।
 परमार्थेन विप्रेन्द्र मिथ्या सर्वं तु दृश्यते ॥ १६५ ॥
 कोशमाशाभुङ्गानां संसारादंभरं त्यज ।
 असद्वेदवदिति ज्ञात्वा मातृभावं निवेशय ॥ १६६ ॥
 गन्धर्वनगरस्यार्थं भूषितेऽभूषिते तथा ।
 अविद्यांशे सुतादौ वा कः कर्मः सुभृद्भयोः ॥ १६७ ॥
 धनदारिषु वृद्धेषु दुःखयुक्तं न तुष्टता ।
 वृद्धायां मोहमायायां कः समाश्रासवानिह ॥ १६८ ॥

यैरेव जायते रागो मूर्धस्थाधिकतां गतैः ।
 तैरेव भागैः प्राज्ञस्य विराग उपजायते ॥ १६८ ॥
 अतो निदाघ तत्त्वज्ञ व्यवहारेषु संसृतेः ।
 नष्टं नष्टमुपेक्षस्व प्राप्तं प्राप्तमुपाहर ॥ १७० ॥
 अनागतानां भोगानामवाञ्छनमकृत्रिमम् ।
 आगतानां च संभोगं छिति पण्डितलक्षणात् ॥ १७१ ॥
 शुद्धं सदसतोर्मध्यं पदं बुद्ध्यावलम्ब्य च ।
 सबाह्याभ्यन्तरं दृश्यं मा गृह्णाण विमुञ्च्य मा ॥ १७२ ॥
 यस्य चेच्छा तथानिच्छा ज्ञस्य कर्मणि तिष्ठतः ।
 न तस्य लिप्यते प्रज्ञा पद्मपत्रमिवाभ्युभिः ॥ १७३ ॥
 यद्वि ते नेन्द्रियार्थश्रीः स्पन्दते लृष्टि वै द्विज ।
 तदा विज्ञातविज्ञेया समुत्तीर्णो भवार्णवात् ॥ १७४ ॥
 उच्यैःपदाय परया प्रज्ञया वासनागणात् ।
 पुष्पाद्गन्धमपोऽयारं येतोवृत्तिं पृथक्कुरु ॥ १७५ ॥
 संसाराम्बुनिधावस्मिन्वासनाम्बुपरिप्लुते ।
 ये प्रज्ञानावमारुढास्ते तीर्णाः पण्डिताः परे ॥ १७६ ॥
 न त्यजन्ति न वाञ्छन्ति व्यवहारं जगद्गतम् ।
 सर्वमेवानुवर्तन्ते पारावारविद्यो जनाः ॥ १७७ ॥
 अनन्तस्यात्मतत्त्वस्य सत्तासामान्यरूपिणः ।
 चित्तश्चेत्योन्मुभत्वं यत्तत्संकल्पाङ्कुरं विदुः ॥ १७८ ॥
 लेशतः प्राप्तसत्ताकः स श्रेय धनतां शनैः ।
 याति चित्तत्वमापूर्य दृढं जाज्याय मेघवत् ॥ १७९ ॥
 भावयन्ति चित्तश्चैत्यं व्यतिरिक्तमिवात्मनः ।
 संकल्पतामिवायाति भीजमङ्कुरतामिव ॥ १८० ॥
 संकल्पनं छि संकल्पः स्वयमेव प्रजायते ।
 वर्धते स्वयमेवाशु द्युःपाय न सुपाय यत् ॥ १८१ ॥

मा संकल्पय संकल्पं मा भावं भावय स्थितौ ।
 संकल्पनाशने यत्तो न भूयोऽननुगच्छति ॥ १८२ ॥
 भावनाभावमात्रेण संकल्पः क्षीयते स्वयम् ।
 संकल्पेनैव संकल्पं मनसैव मनो मुने ॥ १८३ ॥
 छित्त्वा स्वात्मनि तिष्ठ त्वं किमेतावति दृष्करम् ।
 यथैवेदं नभः शून्यं जगच्छून्यं तथैव छि ॥ १८४ ॥
 ताडुलस्य यथा यर्म यथा ताम्रस्य कालिमा ।
 नश्यति क्रियया विप्र पुरुषस्य तथा मलम् ॥ १८५ ॥
 शुवस्य ताडुलस्येव मलं सङ्गमप्यलम् ।
 नश्यत्येव न सन्नेऽस्तस्माद्दुद्योगवान्भवेत् ॥ १८६ ॥
 षति मढोपनिषत् ॥ षति पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥
 अन्तरास्थां परित्यज्य भावश्रीं भावनामयीम् ।
 योऽसि सोऽसि जगत्यस्मिंस्त्विलया विहरानघ ॥ १ ॥
 सर्वत्राडमकर्तेति दृढभावनयानया ।
 परमामृतनाम्नी सा समतैवावशिष्यते ॥ २ ॥
 भेदोल्वासविलासेषु स्वात्मकर्तृत्वैक्या ।
 स्वसंकल्पे क्षयं याते समतैवावशिष्यते ॥ ३ ॥
 समता सर्वभावेषु यासौ सत्यपरा स्थितिः ।
 तस्याभवस्थितं चित्तं न भूयो जन्मभाऽभवेत् ॥ ४ ॥
 अथवा सर्वकर्तृत्वमकर्तृत्वं य वै मुने ।
 सर्वं त्यक्त्वा मनः पीत्वा योऽसि सोऽसि स्थिरो भव ॥ ५ ॥
 शेषस्थिरो समाधानो येन त्यजसि तत्त्यज ।
 चिन्मनःकलनाकारं प्रकाशतिमिरादिकम् ॥ ६ ॥
 वासनां वासितारं य प्राणस्पन्दनपूर्वकम् ।
 समूलमपिलं त्यक्त्वा व्योमसाम्यः प्रशान्तधीः ॥ ७ ॥
 उदयात्सम्परित्यज्य सर्ववासनपङ्क्तयः ।
 यस्तिष्ठति गतव्यग्रः स मुक्तः परमेश्वरः ॥ ८ ॥

दृष्टं द्रष्टव्यमभिलं भ्रान्तं भ्रान्त्या दृशो दश ।
 युक्त्या वै यरतो झस्य संसारो गोष्पदाकृतिः ॥ ८ ॥
 सभाख्याभ्यन्तरे देडे उयध उिर्ध्वं य द्दिक्षु य ।
 एत आत्मा ततोऽप्यात्मा नास्त्यनात्ममयं जगत् ॥ १० ॥
 न तदस्ति न यत्राढं न तदस्ति न तन्मयम् ।
 डिमन्यदभिवाञ्छामि सर्वं सञ्चिन्मयं ततम् ॥ ११ ॥
 समस्तं षत्व्विदं ब्रह्म सर्वमात्मेदमाततम् ।
 अडमन्य एदं यान्यदिति भ्रान्तिं त्यजानघ ॥ १२ ॥
 तते ब्रह्मघने नित्ये संभवन्ति न कल्पिताः ।
 न शोडोऽस्ति न मोडोऽस्ति न जरास्ति न जन्म वा ॥ १३ ॥
 यदस्तीड तदेवास्ति विज्वरो भव सर्वदा ।
 यथाप्राप्तानुभवतः सर्वत्रानभिवाञ्छनात् ॥ १४ ॥
 त्यागादानपरित्यागी विज्वरो भव सर्वदा ।
 यश्येदं जन्म पाश्चात्यं तमाश्वेव मडामते ॥ १५ ॥
 विशन्ति विधा विमला मुक्ता वेणुमिवोत्तमम् ।
 विरक्तमनसां सम्यक्स्वप्नसङ्गाद्गुदाडृतम् ॥ १६ ॥
 द्रष्टुर्दृश्यसमायोगात्प्रत्ययानन्दनिश्चयः ।
 यस्तं स्वमात्मतत्त्वोत्थं निष्पन्दं समुपास्मडे ॥ १७ ॥
 द्रष्टृदर्शनदृश्यानि त्यक्त्वा वासनया सड ।
 दर्शनप्रत्ययाभासमात्मानं समुपास्मडे ॥ १८ ॥
 द्वयोर्मध्यगतं नित्यमस्तिनास्तीति पक्षयोः ।
 प्रकाशनं प्रकाशानामात्मानं समुपास्मडे ॥ १९ ॥
 सन्त्यज्य उड्डुडेशानं देवमन्यं प्रयान्ति ये ।
 ते रत्नमभिवाञ्छन्ति त्यक्ताडस्तस्थकौस्तुभाः ॥ २० ॥
 उत्थितानुत्थितानेतानिन्द्रियारीन्धुनः पुनः ।
 उन्त्याद्विवेकदण्डेन वज्जेषेव उरिर्गिरीन् ॥ २१ ॥

संसाररात्रिदुःस्वप्ने शून्ये देहमये भ्रमे ।
सर्वमेवापवित्रं तद्दृष्टं संसृतिविलमम् ॥ २२ ॥
अज्ञानोपहतो बाल्ये यौवने वनिताहतः ।
शेषे कलत्रचिन्तार्तः किं करोति नराधमः ॥ २३ ॥
सतोऽसत्ता स्थिता मूर्ध्नि रम्याणां मूर्ध्नि रम्यता ।
सुप्नानां मूर्ध्नि दुःखानि किमेकं संश्रयाम्यहम् ॥ २४ ॥
येषां निमेषणामेषौ जगतः प्रलयोदयौ ।
तादृशाः पुरुषा यान्ति मादृशां गणनैव का ॥ २५ ॥
संसार एव दुःखानां सीमान्तं इति कथ्यते ।
तन्मध्ये पतिते देहे सुप्नमासाद्यते कथम् ॥ २६ ॥
प्रबुद्धोऽस्मि प्रबुद्धोऽस्मि दृष्टश्चोरोऽयमात्मनः ।
मनो नाम निहन्त्येनं मनसास्मि चिरं हृतः ॥ २७ ॥
मा भेदं भज उयेषु नोपादेयपरो भव ।
उयादेयादृशौ त्यज्वा शेषस्थः सुस्थिरो भव ॥ २८ ॥
निराशता निर्भयता नित्यता समता ज्ञाता ।
निरीहता निष्क्रियता सौम्यता निर्विकल्पता ॥ २९ ॥
धर्मैत्री मनस्तुष्टिर्मृदुता मृदुभाषिता ।
उयोपादेयनिर्मुक्तो ज्ञे तिष्ठन्त्यपवासनम् ॥ ३० ॥
गृहीततृष्णाशजरीवासनाजालमाततम् ।
संसारवारिप्रसृतं चिन्तातन्तुभिराततम् ॥ ३१ ॥
अनया तीक्ष्णया तात छिन्धि बुद्धिशलाकया ।
वात्ययेवाम्बुदं जालं छित्वा तिष्ठ तते पदे ॥ ३२ ॥
मनसैव मनश्चित्वा कुहारेणैव पादपम् ।
पदं पावनमासाद्य सद्य एव स्थिरो भव ॥ ३३ ॥
तिष्ठ-गच्छन्स्वपञ्चाग्रनिवसन्नृत्यतन्पतन् ।
असदेवेदमित्यन्तं निश्चित्यास्तां परित्यज ॥ ३४ ॥
दृश्यमाश्रयसीदं येत्तत्साञ्चितोऽसि बन्धवान् ।

दृश्यं सन्त्यजसीदं येत्तदाऽयित्तोऽसि भोक्षवान् ॥ ३५ ॥

नाडं नेदमिति ध्यायंस्तिष्ठ त्वमयलायलः ।

आत्मनो जगतश्चान्तर्र्द्रृष्ट्यदशान्तरै ॥ ३६ ॥

दर्शनाप्यं स्वमात्मानं सर्वदा भावयन्भव ।

स्वाद्यस्वादकसंत्यक्तं स्वाद्यस्वादकमध्यगम् ॥ ३७ ॥

स्वदनं डेवलं ध्यायन्परमात्ममयो भव ।

अवलम्ब्य निरालम्बं मध्येमध्ये स्थिरो भव ॥ ३८ ॥

रज्जुबद्धा विमुच्यन्ते तृषणाबद्धा न डेनयित् ।

तस्मान्निदाद्य तृषणा त्वं त्यज संकल्पवर्जनात् ॥ ३९ ॥

येतामलंभावमयीपपुण्यां

छित्त्वानलंभाव शलाक्यैव ॥

स्वभावज्ञां भव्यभवन्तभूमौ

भव प्रशान्ताभिलभूतभीतिः ॥ ४० ॥

अलमेषां पदार्थानामेते य मम जिवितम् ।

नालमेभिर्विना किञ्चिन्न भयैते विना डिल ॥ ४१ ॥

एत्यन्तर्निश्चयं त्यक्त्वा विचार्य मनसा सड ।

नाडं पदार्थस्य न मे पदार्थ एति भाविते ॥ ४२ ॥

अन्तःशीतलया बुद्ध्या कुर्वतो लीलया डियाम् ।

यो नूनं वासनात्यागो ध्येयो ब्रह्मन्प्रकीर्तितः ॥ ४३ ॥

सर्वं समतया बुद्ध्या यः कृत्वा वासनाक्षयम् ।

जडति निर्ममो देडं नेयोऽसौ वासनाक्षयः ॥ ४४ ॥

अलंकारमयीं त्यक्त्वा वासनां लीलयैव यः ।

तिष्ठति ध्येयसंत्यागी स जिवन्मुक्त उच्यते ॥ ४५ ॥

निर्मूलं डलनां त्यक्त्वा वासनां यः शमं गतः ।

ज्ञेयं त्यागमिमं विद्धि मुक्तं तं ब्राह्मणोत्तमम् ॥ ४६ ॥

द्वावेतौ ब्रह्मतां यातौ द्वावेतौ विगतज्वरौ ।

आपतत्सु यथाकालं सुषुप्तुःशेष्वनारतौ ।

संन्यासियोगिनौ दान्तौ विद्धि शान्तौ मुनीश्वर ॥ ४७ ॥

धृष्टितानीप्सिते न स्तो यस्यान्तर्वर्तिदृष्टिषु ।

सुषुप्तवधश्चरति स श्रुवन्मुक्त उच्यते ॥ ४८ ॥

उषार्मर्षभयक्रोधकामकार्पाण्यदृष्टिभिः ।

न हृष्यति ज्ञायति यः परामर्शविवर्जितः ॥ ४९ ॥

बाह्यार्थवासनोद्भूता तृष्णा बद्धेति कथ्यते ।

सर्वार्थवासनोन्मुक्ता तृष्णा मुक्तेति भाष्यते ॥ ५० ॥

धृष्टमस्तु ममेत्यन्तमिच्छां प्रार्थनयान्विताम् ।

तां तीक्ष्णां शृङ्खलां विद्धि दुःखजन्मभयप्रदाम् ॥ ५१ ॥

तामेतां सर्वभावेषु सत्स्वसत्सु च सर्वदा ।

संत्यज्य परमोदारं पदमेति मलामनाः ॥ ५२ ॥

बन्धास्थामथ मोक्षास्थां सुषुप्तदुःखशामपि ।

त्यक्त्वा सदसदास्थां त्वं तिष्ठामुष्यमलाब्धिवत् ॥ ५३ ॥

जायते निश्चयः साधो पुरुषस्य यतुर्विधः ॥ ५४ ॥

आपादमस्तकमलं मातापितृविनिर्मितः ।

धृत्येको निश्चयो ब्रह्मन्बन्धायासविलोकनात् ॥ ५५ ॥

अतीतः सर्वभावेभ्यो वालाग्रादप्यलं तनुः ।

धृति द्वितीयो मोक्षाय निश्चयो जायते सताम् ॥ ५६ ॥

जगज्जाल पदार्थात्मा सर्व एवाहमक्षयः ।

तृतीयो निश्चयश्चोक्तो मोक्षायैव द्विजोत्तम ॥ ५७ ॥

अलं जगद्वा सकलं शून्यं व्योम समं सदा ।

एवमेव यतुर्थोऽपि निश्चयो मोक्षसिद्धिदः ॥ ५८ ॥

एतेषां प्रथमः प्रोक्तस्तृष्णाया बन्धयोग्यया ।

शुद्धतृष्णास्त्रयः स्वच्छा श्रुवन्मुक्ता विलासिनः ॥ ५९ ॥

सर्वं चाप्यहमेवेति निश्चयो यो मलामते ।

तमादाय विषादाय न भूयो जायते मतिः ॥ ६० ॥

शून्यं तत्रकृतिर्माया ब्रह्मविज्ञानमित्यपि ।
 शिवः पुरुष ईशानो नित्यमात्मेति कथ्यते ॥ ६१ ॥
 द्वैताद्वैतसमुद्भूतैर्जगन्निर्माणा लया ।
 परमात्ममयीशक्तिरद्वैतैव विजृम्भते ॥ ६२ ॥
 सर्वातीतपदालम्बी परिपूर्वैकचिन्मयः ।
 नोद्वेगी न य तुष्टात्मा संसारे नावसीदति ॥ ६३ ॥
 प्रामकर्मकरो नित्यं शत्रुमित्रसमानदृक् ।
 छितानीलितैर्मुक्तो न शोचति न काङ्क्षति ॥ ६४ ॥
 सर्वस्थाभिमतं वक्ता योदितः पेशलोक्तिमान् ।
 आशयज्ञश्च भूतानां संसारे नावसीदति ॥ ६५ ॥
 पूर्वा दृष्टिमवष्टभ्य ध्येयत्यागविलासिनीम् ।
 ज्वन्मुक्ततया स्वस्थो लोके विडर विज्वरः ॥ ६६ ॥
 अन्तःसंत्यक्तसर्वाशो वीतरागो विवासनः ।
 बलिःसर्वसमाचारो लोके विडर विज्वरः ॥ ६७ ॥
 बलिःकृत्रिमसंरंभो लुटि संरम्भवर्जितः ।
 कर्ता बडिरकर्तान्तर्वाङ्के विडर शुद्धधीः ॥ ६८ ॥
 त्यक्ताडङ्कृतिराश्वस्तमताराकाशशोभनः ।
 अगृहीतकलङ्गाङ्गो लोके विडर शुद्धधीः ॥ ६९ ॥
 उदारः पेशलाचारः सर्वाचारानुवृत्तिमान् ।
 अन्तःसङ्गपरित्यागी बलिःसंभारवानिव ।
 अन्तर्वैराग्यमादाय बडिराशोन्मुपेक्षितः ॥ ७० ॥
 अयं अन्धुरयं नेति गाणना लघुयेतसाम् ।
 उदारयश्चिन्तानां तु वसुधैव कुटुम्बकम् ॥ ७१ ॥
 भावाभावविनिर्मुक्तं जरामरणावर्जितम् ।
 प्रशान्तकलनारभ्यं नीरागं पदमाश्रय ॥ ७२ ॥
 अेषा ब्राह्मी स्थितिः स्वस्था निष्कामा विगतामया ।
 आदाय विडरत्रेवं संकटेषु न मुञ्च्यति ॥ ७३ ॥

वैराग्येणैवाथ शास्त्रेण मडत्वादिगुणैरपि ।
 यत्संकल्पडरार्थं तत्स्वयमेवोन्नयेन्मनः ॥ ७४ ॥
 वैराग्यात्पूर्णातामेति मनो नाशवशानुगम् ।
 आशया रक्ततामेति शरदीव सरोडमलम् ॥ ७५ ॥
 तमेव भुक्तिविरसं व्यापारौघं पुनः पुनः ।
 दिवसेदिवसे कुर्वन्प्राज्ञ कस्मान्न लज्जते ॥ ७६ ॥
 शिष्यैत्यडकलितो भन्धस्तन्मुक्तौ मुक्तिरुच्यते ।
 शिष्यैत्या डिलात्मेति सर्वसिद्धान्तसंग्रहः ॥ ७७ ॥
 अतन्निश्चयमादाय विलोकय धियेद्धया ।
 स्वयमेवात्मनात्मानमानन्दं पदमाप्स्यसि ॥ ७८ ॥
 शिष्यं शिष्ये लोकाश्चिदाशाश्चिदिमाः प्रजाः ।
 दृश्यदर्शननिर्मुक्तः डेवलामलरूपवान् ॥ ७९ ॥
 नित्योदितो निराभासो द्रष्टा साक्षी शिदात्मकः ॥ ८० ॥
 यैत्यनिर्मुक्तशिष्यं पूर्णज्योतिःस्वरूपकम् ।
 संशान्तसर्वसंवेधं संविन्मात्रमडं मडत् ॥ ८१ ॥
 संशान्तसर्वसंकल्पः प्रशान्तसकलेशणः ।
 निर्विकल्पपदं गत्वा स्वस्थो भव मुनीश्वर ॥ ८२ ॥ षति ।
 य षमां मडोपनिषदं ब्राह्मणो नित्यमधीते ।
 अश्रोत्रियः श्रोत्रियो भवति । अनुपनीत उपनीतो भवति ।
 सोडग्रिपूतो भवति । स वायुपूतो भवति । स सोमपूतो भवति ।
 स सत्यपूतो भवति । स सर्वपूतो भवति । स सर्वदेवैर्ज्ञातो भवति ।
 स सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति । स सर्वैर्देवैरनुध्यातो भवति ।
 स सर्वकतुभिरिष्टवान्भवति । गायत्र्याः षष्टिसडस्त्राणि
 जमानि डलानि भवन्ति । षतिडासपुराणानां शतसडस्त्राणि जमानि
 डलानि भवन्ति । प्रणवानामयुतं जमं भवति ।
 आशक्षुषः पड्कितं पुनाति । आसप्तमान्युरुषयुगान्युनाति ।
 षत्याड भगवान् डिरण्यगर्भः । ज्येनामृतत्वं य
 गच्छतीत्युपनिषत् । ॥ षति षष्ठोडध्यायः ॥ ६ ॥

